

1

ชุดตัวอักษร

จ๊อก! จ๊อก! จ๊อก!

เสียงคังจากน้ำสีเหลืองอำพันที่ไหลผ่านพวยกาใส่ลงสู่ถ้วยน้ำชา
ไอสีขาวลอยกรุ่นและพากลิ่นหอมของใบชากระจายไปทั่ว เมื่อน้ำในถ้วย
น้ำชาได้ระคับที่ห่างจากขอบถ้วยพอดี เสียงน้ำก็หยุดลง ตามด้วยเสียง
วางกา น้ำชาลงบนโต๊ะ มือข้างที่ถือกา น้ำชาก็เอื้อมไปยกจานรองและ
ถ้วยน้ำชามาถือ และเดินไปนั่งบนโซฟายาวที่ตั้งหันหน้าไปยังอ่าววิซซอร์
เหมือนเช่นทุกวัน

"อืม" เจย์จิบน้ำชาช้าๆ พลังส่งเสียงครางในลำคออย่างพอใจ เมื่อ
น้ำสีเหลืองอำพันไหลผ่านลำคอไป ขณะดวงตาสีน้ำเงินอันรุ่งโรจน์ของเขา
จคงยังแสงแรกของวันซึ่งกำลังเจิดจ้าขึ้น ณ ปลายสุดขอบฟ้าของอ่าว
วิซซอร์

เจย์ชอบฤดูร้อน แม้จะไม่มีดวงจันทร์ในฤดูหนาว แต่เขามั่นใจ
ว่าตัวเองต้องชอบฤดูร้อน เหตุผลก็ตรงไปตรงมามาก เพราะคนนอนไม่
หลับอย่างเขา ถ้าได้เห็นแสงอาทิตย์เร็วขึ้นแม้สักนาทีหนึ่ง มันก็ทำให้พอ
จะหลอกตัวเองได้ว่า 'วันใหม่' ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ตึก! ตึก! ตึก!

เสียงฝีเท้าดังขึ้นในจังหวะอันคุ้นเคย ตามมาด้วยเสียงบิคุลกบิคุ
ประคูดึงเขา แล้วมันก็เปิดออก โดยไม่มีเสียงเกาะ

"เจย์!"

"โซอี้ เธอควรจะ..." เจย์ยังไม่ทันพูดคำว่า 'เกาะประตู' โซอี้ก็วิ่ง
ปรี๊ดมายืนอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว ก่อนเขาจะหันหน้าไปหาเธอเสียอีก

"พรุ่งนี้นายจะเริ่มงานใช่ไหม"

เจย์มองสำรวจคุณหนูตระกูลแซมป์สันแวบหนึ่ง วันนี้เธออยู่ในชุด
กระโปรงแสนเรียบร้อยอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แล้วพยักหน้า

"และจะมีการทดสอบพนักงานใหม่ด้วย"

เจย์อ้าปาก "อ่า...ใช่"

"ถ้าทดสอบผ่าน นายก็จะได้เป็นพนักงานประจำ?" โซอี้ถามพร้อม
กับยื่นหน้าเข้ามาใกล้ เจย์ต้องลดถ่วงน้ำชาในมือลงแล้วพยักหน้า พลัง
กะพริบตาปริบๆ อย่างนึกเสียว ก่อนหน้านั้นเจย์ไม่ได้บอกเรื่องการทดสอบ
ในวันพรุ่งนี้กับโซอี้ ก็เพราะอยากให้โซอี้ตั้งใจอ่านหนังสือสอบให้มาก

"ทำไมต้องมาทดสอบตอนฉันไม่อยู่ด้วยเนี่ย นายงี่เง่าใช่ไหม"

เจย์อยากส่ายหน้าปฏิเสธคำกล่าวหาของเธอ แต่เมื่อเห็นโซอี้ขมวด
คิ้ว ชายหนุ่มเลยต้องห้ามตัวเองไว้ เพราะไม่อยากทำให้เธอหงุดหงิดเพิ่ม

"แล้วนี่เธอไม่ต้องไปแล้วเหรอ" เจย์เปลี่ยนเรื่อง

"ก็กำลังจะขึ้นรถ แต่มาแวะซื้อขนมไปกินระหว่างทาง เลยได้คุย
กับพี่ฟิลล์นะสิ หนื่อย...ไม่ไปงั้นไปมันแล้ว"

พูดจบ นักเรียนเตรียมสอบก็ทิ้งตัวลงนั่งจุ่มปี๋อยู่ข้างเจย์ ชายหนุ่ม
เลยต้องรีบท้วงเสียงละล้าละลัก

"ไม่ได้นะ!"

"ได้สิ ยังไงฉันก็ไม่แคร์ผลสอบครั้งนี้เท่าไรอยู่แล้ว" หญิงสาวตอบ
อย่างไม่ยั้งระ พลังคิงเชือกผูกผมที่มัดเส้นผมยาวสลวยไว้ออก ปล่อย
ผมให้ทั้งตัวแผ่กระจายอย่างไม่ใส่ใจ

"แล้วถ้าคุณแม่ของเธอรู้ และมาขัดขวางแผนการเรียนทาง

ไปรษณีย์ของเธอเสียก่อนละ ทางมหาวิทยาลัยยังไม่ส่งจดหมายนัดสอบ มาให้เธอเลยไม่ใช่หรอ" เจย์เตือนอย่างหวังดี ไม่ใช่ไม่ยอมทำให้โซอี้ยุ่งด้วย ตอนเขาเข้าทดสอบหรอก แต่เพราะหากแผนการเรียนต่อมหาวิทยาลัย ทางไปรษณีย์ของโซอี้ล้มครืนไปละก็ คนที่ลำบากน่าจะเป็นเขาแน่แหละ

"เออ...จริง โธ่เอ๊ย! น่าเบื่อที่สุด" โซอี้บ่นขณะทำหน้าจ้ำหน้างอ แล้วยกมือรวบผมอีกรอบอย่างเสียไม่ได้ เจย์มองท่าทางหงุดหงิดของ หญิงสาวอย่างอดคำไม่ได้

สำหรับโซอี้ การได้เป็นแม่คคือสิ่งสำคัญอันดับหนึ่ง รองลงมา ก็คือการได้อยู่ใกล้ร้านน้ำชาวิทาเรีย หญิงสาวคนนี้จึงยอมทำทุกอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แม้จะดูเอาแต่ใจไปบ้าง แต่เจย์ก็แอบอิจฉาโซอี้ เพราะเธอมีสิ่งที่ตั้งใจอยากทำมากๆ จนยอมทุ่มเททุกอย่างให้ได้

"งั้นฉันไปนะ" โซอี้ลุกขึ้น พลาหงหันมาสบตาเจย์ ก่อนจะเหลือบมองถ้วยน้ำชาในมือชายหนุ่ม

"นอนไม่หลับก็แย่พอยู่แล้ว ยังจะดื่มชาอีกทำไม" หญิงสาวคำหืนอย่างไม่เกรงใจ แล้วเอื้อมมือมาชิงถ้วยน้ำชาในมือเจย์ไปดื่มเองรวดเดียวหมด ก่อนจะวางถ้วยลงบนจานรองที่ยังอยู่ในมือเจย์แล้วยิ้มกว้าง

"อวยพรให้ฉันหน่อยสิ"

"ก็ไม่ว่าผลสอบนี้ไม่สำคัญไฉน" เจย์ย้อนถาม

"ก็ไม่สำคัญ แต่ฉันอย่างฉันไม่เคยทำอะไรแล้วไม่ได้เป็นที่หนึ่งหรอกน่า อวยพรมาเร็วๆ เสียเวลา คนขับรถรอนานแล้วนะ" โซอี้ก๊วกมือเร่ เจย์เลยพุดว่า

"โชคคินะ เธอเก่งอยู่แล้ว"

เจย์ได้ยินเสียงพุดนิบเข้าหูคหคคของตัวเอง แต่รอยยิ้มของโซอี้กลับฉีกกว้างขึ้นและสคไสยิ่งกว่าแสงอาทิตย์ที่อยู่ ณ สุขคอบฟ้านั้นเสียอีก เลยทำให้มุมปากของเจย์ยกสูงขึ้นคามาไปด้วย คนที่ความรู้สึกซ้าอย่างเขายังรู้สึกได้ถึงการขยับของกล้ามเนื้อบนใบหน้าตัวเอง

"นายเองก็เหมือนกัน..." โซอี้คอบ แล้วยี้คตัวคคคหน้าคคคออกจาก

ห้องไป โดยไม่ได้หันมามองเจย์ที่ลุกขึ้นยืนมองตามแผ่นหลังตั้งตรงของหญิงสาว

แต่อยู่ๆ คนที่เดินจนพ้นประตูห้องไปแล้ว ก็ชะโงกเข้ามาพุดใส่หน้าชายหนุ่มว่า "...ถ้านายสอบตก ก็เตรียมรอฟังเสียงหัวเราะอย่างสะใจของฉันได้เลย" แล้วเธอก็เหวี่ยงตัวกลับไป เรียกเสียงหัวเราะจากลำคอของเจย์ได้เป็นอย่างดี

เสียงฝีเท้าของหญิงสาวที่กำลังเดินลงบันไดเบาลง เจย์ปล่อยมือให้จานรองและถ้วยน้ำชาลอยไปวางบนโต๊ะอาหาร ขณะเดียวกันเขาก็ใช้พลังเคลื่อนย้ายตัวเองจากโซฟาไปหน้าประตูห้องเพื่อมองโซอี้ เธอเดินไปหาคนขับรถซึ่งเปิดประตูรถรออยู่ โซอี้หันมามองเขาอีกรอบ พร้อมกับโบกมือ แล้วก้าวขึ้นรถ คนขับรถจึงปิดประตู และเดินอ้อมไปนั่งประจำตำแหน่ง แล้วรถก็แล่นออกไป

"เป็นเด็กที่ร่าเริงไม่เปลี่ยนเลยนะ" เสียงทุ้มของมาสเตอร์เกลคาคังขึ้นที่ด้านหลัง เจย์จึงหันไปมองมาสเตอร์ประจำร้านซึ่งควบตำแหน่งอาจารย์สอนเวทมนตร์ของเขาด้วย แล้วยกมืออุดูณพิภา

"นายยังไม่สายหรอก ฉันแค่มาก่อนเวลาเฉยๆ แค่นั้นๆ ก็ไหนๆ แล้ว จะเริ่มกันเลยไหม" เกลคาเอ่ยไปข้อข้องใจ พลางกวักมือให้เจย์เดินตามเขาขึ้นไปบนชั้นคาเฟ่

เจย์หันมองเข้าไปในห้องแล้วแบมือออก ฤกษ์แจห้องและกระเป๋าสตางค์ก็พุ่งจากโต๊ะเขียนหนังสือที่อยู่ตรงมุมห้องนั่งเล่นเข้ามาอยู่ในมือเขา จากนั้นเขากดลิ้นกดประตู แล้วเดินตามมาสเตอร์เกลคาไป

"แปลเป็นไบบ้าง" เกลคาถามเมื่อก้าวเข้าไปในเรือนกระจก

"ศิครับ แปลไปพลกหายหมดแล้ว แค่ว่าฟิลล์บอกว่าอยากให้มีไม้ใส่เสื้อแขนยาวต่อไปอีกสักสัปดาห์"

เกลคาพยักหน้า "ใส่เสื้อแขนยาวในช่วงเวลาที่อากาศร้อนขึ้นอย่างนี้นักแยะเหมือนกันนะ นังสิ วันนี้ฉันจะทดสอบความรู้ของนายหน่อย..."

เจย์ทรุดตัวลงนั่ง เขามองหินกิโมริสโตนียี่สิบสี่ก้อนที่วางอยู่บนโต๊ะ

แล้วเงยหน้าถาม

"ไม่ใช่พຸ່ງนี้หรือครับ"

เกลดถามองสบตาเจย์ นิ่งไปนิดหนึ่ง

"นั่นเป็นการทดสอบการทำงาน จริงๆ ต้องทดสอบหลังจากเป็นพนักงานทดลองงานได้สามเดือน แต่นายเป็นกรณีพิเศษ"

"ครับ แล้ววันนี้..."

"นั่งสิ แล้วจัดชุดกิมอริสโคนพวกนี้ให้ฉันดูหน่อย"

เจย์ทรุดตัวลงนั่งแล้วมองกองหินทั้งหมด เขาเริ่มแยกตัวอักษรตามแบบอักษรรุ่นแรก หรือที่เรียกกันว่า 'Elder Futhark' ซึ่งแบ่งตัวอักษรทุกตัวที่ยี่สิบสี่ตัวออกเป็นสามชุด

"รู้ไหมว่าทำไมถึงจัดออกเป็นสามชุด" เกลดถาม

เจย์เลยตอบ พร้อมกับชี้กองหินไปที่ละกอง "รุ่นแบ่งออกเป็นสามชุดตัวอักษรตามชื่อของเทพเจ้าชาวนอร์ส¹ ได้แก่ กลุ่มเฟรย่า กลุ่มไฮม์ดัลล์ และกลุ่มทรีร์ครับ"

เกลดายิ้ม

เจย์รู้ว่าทำไมมาสเตอร์ถึงยิ้ม นั่นก็เพราะเขาตอบคำถามด้วยสิ่งที่ถูกสอนมา ซึ่งไม่น่าใช่คำตอบที่มาสเตอร์ต้องการตอนนี้ เขาจึงเริ่มคิดถึงสิ่งที่คนถามต้องการถามจริงๆ แล้วเอ่ยขึ้นว่า

"มาสเตอร์ต้องการถามว่า ทำไมมันถึงแบ่งออกเป็นสามชุดใช้ไหมครับ"

"ใช่ จริงๆ ก็ไม่มีหลักฐานบ่งชี้แน่ชัดหรอกนะ ว่าทำไมผู้คิดค้นอักษรจนถึงแบ่งตัวอักษรนี้เป็นสามชุด แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้ใช้ศาสตร์กลัวคราบต้องรู้ก็คือ เราควรใช้ตัวอักษรจากชุดไหนเพื่ออะไร" เกลดตอบ พลางกระดิกนิ้ว แล้วหินสี่ก้อนจากกองหินสามกองก็ลอยขึ้น

เจย์มองก้อนหินสี่ก้อนนั้น แต่ไม่กล้าเอ่ยชื่อมันออกเสียง เกลด

¹ กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในแถบสแกนดิเนเวียโบราณ

เลยอนุญาตว่า

"อ่านออกเสียงได้ ภายในเรื่อนกระจกนี้ กิมอริสโคนเหล่านี้จะไม่สำแดงฤทธิ์ของมันออกมาหรอก"

เจย์ยิ้มเหี้ย แล้วอ่านตัวอักษรแรกจากชุดตัวอักษรเพรย่าว่า "อู-รีแซซ" ตามด้วยตัวอักษรจากกลุ่มไฮม์คัลล์ "อัลจีซ" และจบด้วยตัวอักษรในกลุ่มสุดท้าย "เบอร์คานัน ลาญซ"

ทุกอย่างสงบเงียบและปลอดภัย เจย์ผ่อนคลายหายใจยาวอย่างไม้อาย เพราะประสบการณ์การใช้กิมอริสโคนทั้งสามครั้งของเขาไม่น่าจดจำนัก

มาสเตอร์เกลคามองท่าทางถอนหายใจของเจย์แล้วหัวเราะเสียงดัง "เด็กที่จับกาน้ำร้อนด้วยมือเปล่ามาแล้วก็มักจะระมัดระวังมากขึ้น อย่ากลัวมันเลย นายก็แค่ใช้มันผิดจึงหะไปหน่อยเท่านั้น"

"ครับ" เจย์รับคำ พลังมองก้อนหินทั้งสี่ก้อน ขณะที่เกลคาถามว่า

"ตัวอักษรพวกนี้กับกิมอริสโคนที่นายใช้ไป มีอะไรที่เหมือนกันไหม"

ดวงตาสีน้ำเงินของเจย์ไล่มองไปตามก้อนหินแต่ละก้อนอย่างถ้วนถี่ แล้วตอบว่า "สี่...สี่ของตัวอักษรที่ใช้สลัก มันถูกแบ่งตามกลุ่มตัวอักษรใช้ไหมครับ"

เกลคาพยักหน้า "ใช่ ตัวอักษรในกลุ่มเพรย่าเป็นสี่แฉก กลุ่มไฮม์คัลล์เป็นสี่ทอง และกลุ่มทีร์เป็นสี่เขี้ยว นอกจากนี้แล้วมีอะไรอีกไหม จะเหมือนหรือแตกต่างก็ได้"

เจย์ขมวดคิ้ว พลังเพ่งมองตัวอักษรสองตัวแรกที่เขาได้รับ แล้วตอบว่า "ทั้งที่กิมอริสโคนนี้ถูกสลักหนึ่งตัวอักษรต่อหินหนึ่งก้อน แต่หินก้อนแรกที่ผมได้รับ มันสลักอยู่ในก้อนเดียวกัน แต่อยู่คนละด้านครับ"

ก้อนหินทั้งสี่ทั้งตัวลงบนกองหินแต่ละกองตามเดิม พร้อมๆ กับที่เกลคาเริ่มพูดว่า

"รู้ไหมทำไมถึงเป็นแบบนี้"

เจย์นึกถึงเกราะฟองน้ำที่ช่วยปกป้องเขาไว้ แล้วนึกเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของตัวอักษรทั้งสองตัว ก่อนจะตอบว่า

"มันคือการผสมผสานเวทมนตร์หรือครับ"

"ถูกต้อง และนี่คือบททดสอบของนาย..."

แต่ก่อนมาสเตอร์เกลดาจะเอ่ยจนจบความ บานประตูเรือนกระจก ก็ถูกเคาะ เจย์เลยหันไปมอง ก็พบฮัลฟี่ยืนรออยู่ที่หน้าประตู

"รอตครั้งนี้ก่อนนะ" เกลดาเอ่ย แล้วเดินออกไปนอกเรือนกระจก

เจย์เห็นว่าคงไม่สมควร หากเขาจะเอาแต่จ้องเจ้านายคุยกัน เลยหันมามองกองหินอย่างรอคอย ไม่นานมาสเตอร์เกลดาก็เดินกลับมา แล้วเอ่ยว่า

"ดูเหมือนการทดสอบของเราจะทำต่อไม่ได้แล้ว งั้นฉันให้เป็นการบ้านนายไปแล้วกัน"

"ครับ?"

เกลดาทาบมือลงบนโต๊ะ ทันใดนั้น ก็มอริสโคนก็ลอยขึ้น แล้วจัดเรียงตัวใหม่เป็นสามแถวในแนวนอนตามชุดของตัวอักษร

"ช่วงนี้เข้าสู่ฤดูร้อนเต็มรูปแบบแล้ว ฉันจึงไม่มีเวลามาสอนนาย ดังนั้นการบ้านในระหว่างนี้คือ ให้นายลองทดลองผสมเวทมนตร์โดยใช้มอริสโคนพวกนี้ แล้วจดบันทึกผลการทดลองแต่ละครั้ง จัดทำเป็นรายงานส่งให้ฉันทุกสัปดาห์"

เจย์เลิกคิ้ว "ให้...ให้ผมทดลองผสมเวทมนตร์หรือครับ"

เกลดาพยักหน้า "ใช่ เพราะไม่ว่าหีนของนายจะโผล่มาอีกเมื่อไร ดังนั้นทำความเข้าใจโดยลองผสมเวทมนตร์หลายแบบไว้ให้ชินจะดีที่สุด"

"แล้วมันจะปลอดภัยหรือครับ"

เกลดายิ้มจนเห็นฟัน เมื่อเห็นเจย์ทำท่าทางกลัวๆ

"ปลอดภัยสิ อย่างที่บอก ถ้านายทดลองมันภายในเรือนกระจกนี้เท่านั้น จะมาทำเวลาไหนก็ได้ แต่ทุกเช้าวันศุกร์จะต้องส่งรายงานให้ฉันเข้าใจไหม"

"ครับ"

"งั้นวันนี้ฉันไปก่อนนะ"

เจย์ลุกขึ้นโค้งตัวทำความเคารพให้มาสเตอร์ที่เดินออกไปหาอัลฟี ในจังหวะเดียวกันนั้นเองที่ดวงตาของเจย์สบกับดวงตาของอัลฟีพอดี เขา จึงโค้งคำนับให้อีกคนอีกรอบ แต่ตำรวจผู้ดูแลเมืองทำเพียงพยักหน้ารับ แล้วหันไปพูดเรื่องงานของเขากับเกลดาอย่างเคร่งเครียด

"มีเรื่องสำคัญอะไรหรือเปล่านะ" เจย์มองตามหลังพ่อมดทั้งสอง ที่จางหายไปอย่างครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วจึงหันมามองการบ้าน

"มันก็น่าสนุกคินะ แต่ว่า...หิวแล้วสิ ไปทำอะไรกินก่อนดีกว่า" เจย์ พึมพำ พลางเลื่อนเก้าอี้เก็บเข้าที่เดิม เพื่อจะเดินออกจากเรือนกระจก วัง!

สายพลังอันเบาบางแต่คุ้นเคยทำให้ชายหนุ่มที่จะเปิดประตูเรือน กระจกต้องชะงักมือไว้ เจย์ไม่อยากหันไปดูเลย เขากลัวว่าแสงสังหารณ์ ของตัวเองจะถูกนะสิ แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีทางเลือกจากการเผชิญหน้า กับเจ้าสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเขายุ่งเหยิงอยู่ขณะนี้ จึงจำใจหันไป และสิ่งที่ ปรากฏตรงหน้าคือ ก้อนหินสีดำขอมมนและสลักอักษรสีแดง

'Uruz'

เป็นคำอักษรรูนในกลุ่มเฟรย่าลำดับที่สอง หมายถึงพลังกำลัง ความเร็ว อิศรภาพ และความกล้าหาญ หินก้อนนั้นลอยอยู่หน้าแผงหิน ทดลองที่มาสเตอร์เกลดาจัดเรียงไว้ให้เขาเป็นการบ้าน

เจย์ยื่นมือไปรองใต้ก้อนหินนั้น มันจึงร่วงใส่มือเขา ความเย็นจาก ก้อนหินทำให้เจย์รู้สึกเบาใจขึ้นได้หน่อย มันคงไม่สร้างปัญหาให้เขาใน เร็วๆ นี้ และนับว่าเตือนให้เขาจริงจังกับการศึกษาข้อควรระวังและการ ใช้อักษรรูนตัวนี้ไว้เสียแต่เนิ่นๆ

"อย่าเกิดอะไรขึ้นเร็วๆ นี้เลย" เจย์พึมพำ แล้วเดินออกจากเรือน กระจกเพื่อไปทำตามความตั้งใจเดิม โดยไม่รู้ตัวเลยว่า การกระทำของ เขาทั้งหมดตกอยู่ในสายตาของชายหนุ่มผมขาวเจ้าของร่างโปร่งใส

'แต่บางสิ่งบางอย่าง...เกิดขึ้นยิ่งเร็วกว่ายิ่งคินะเจย์'

2

กาเรื่อง

"ตื่นเค้นกับการสอบพรุ้งนี้จนทนไม่ไหวเลยหรอ" เสียงทักของ
โพชี้ทำให้เจย์ที่กำลังเช็คจานรองแก้วซึ่งเพิ่งล้างเสร็จต้องหันมาตอบ

"ก็นิดหน่อยครับ"

โพชี้ยื่นจมูกใส่คนหน้ามันซึ่งตอบคำถามด้วยสีหน้าที่แตกต่างกับ
คำตอบ แล้วย้อนไปว่า

"แหม หน้าไม่เข้ากับคำตอบเลย...มาสเตอร์คะ มีคนสั่งเลมอน
พานาคอตตามีสืบขึ้นค่ะ"

มาสเตอร์พิกก้าเงยหน้าจากการจ้องดวงผลไม้ชิ้นเล็กๆ ลงบนชาร์ต
สีสวย แล้วถามว่า "เจ้าเค็มหรอ"

"ค่ะ"

มาสเตอร์พิกก้าก็พยักหน้า แล้วก้มหน้าทำงานต่อ โพชี้เดินไปหยิบ
กระเช้าขนมซึ่งเป็นของว่างของชุดน้ำชาเพื่อนำไปจัดเตรียมไว้ เจย์ก็เลย
ถามโพชี้ หลังจากยกงานที่เช็คเสร็จแล้วไปวางในที่วางจาน

"เจ้าเค็มนี้ใครหรอครับ"

"ลูกชายเจ้าของโรงแรมจากสเปลเลียนะ เขาเป็นลูกค้าประจำของ
เรา มาทีหนึ่งก็จะซื้อเยอะ" โพชี้ตอบ

"งั้นก็ศิสิครับ ข่ายคิ" เจย์ออกความเห็น พร้อมช่วยถือกระเช้าขนม ไปยังโต๊ะจัดเตรียมกระเช้า จากนั้นจึงรายการอาหารที่ลูกค้าแต่ละรายสั่ง มาจัดเรียงอย่างคล่องแคล่ว

โพซียัมขอบคุนที่เจย์ช่วย พลังตอบว่า "ขायคินะ มันก็ค้อยู่หอรอก แต่นิสัยคนชื่อนี้สิ ใจเงานิคหน่อย"

"อย่านินทาลูกค้าสิ โพซี้" เสียงเตือนดังมาจากมาสเตอร์พิคก้า ขณะเดียวกันถาดขนมซึ่งแต่งหน้าเสร็จแล้วก็ลอยต่อแถวอยู่ตรงหน้าประตู เพื่อให้โพซีนำออกไปจัดวางเข้าที่

"ขอโทษค่ะมาสเตอร์ แต่ถ้าเขาไม่ทำแบบนั้น ก็ไม่มีครินินทาเขา กลับหลังได้หอรอก"

มุมปากของมาสเตอร์พิคก้ายกขึ้นนิคหน่อย "แต่เขาก็จะได้รับ บทเรียนทุกครั้งที่เขาทำแบบนั้นแล้วนี่"

โพซี้ถอนหายใจยาวอย่างไม่ค่อยพอใจกับบทลงโทษที่มาสเตอร์พูด ถึงนัก แต่ก็ยอมเจียบไป จนกระทั่งเจย์กระซิบถามว่า

"เขาทำอะไรหอรอกครับ"

"เขาชอบกินขนมที่เราแจกฟรีมากกว่าหนึ่งชิ้นนะสิ"

เจย์เลิกคิ้ว โพซี้เลยต้องพูดเสียงเบาลงว่า "ทุกวันมาสเตอร์จะมี ขนมใหม่ให้ลูกค้าชิมใช้ไหมละ คนปกติเขาก็จะกินแค่ชิ้นเดียว แต่อิตานี่ มาที่ไรก็กินสามสี่ชิ้นทุกที พอเรามอง เขาก็บอกว่าก็ฟรีไม่ใช่หรอ น่ารังเกียจจริงๆ"

"เข้าใจแล้วครับ" เจย์รับคำ พลังนึกเสียวแทนคนคนนั้น ขนมของ มาสเตอร์พิคก้าควรกินในปริมาณที่พอเหมาะ และหากมาสเตอร์ทำขนม พิเศษให้ใคร แล้วคนอื่นมากิน ก็อาจจะเกิดการไม่พึงประสงค์ก็ได้

'นับว่าใจกล้ำมากจริงๆ'

"ยังงี้เขาก็เป็นลูกค้าสินะ เจย์ลงไปเอามะนาวมาเพิ่มหน่อย ฉัน จะทำออร์เดอร์นั้นแล้ว" เสียงสั่งของมาสเตอร์พิคก้าทำให้เจย์สะดุ้ง เขา ขอตัวกับโพซี้ แล้วลงไปยังห้องเก็บของชั้นใต้ดินและหยิบตะกร้ามะนาว

ขึ้นมา

"เตรียมตัวทดสอบในวันพรุ่งนี้หรือยัง" พิก้าถาม ขณะบังคับหม้อขนาดกลางๆ ที่ใส่ของเหลวสีชาวลึกลับให้ลอยไปตั้งอยู่บนเตาไฟ ตามด้วยถ้วยที่ตวงน้ำคาลิสีหม้อนั้นตามสูตร

"ต้องบอกว่าไม่รู้จะเตรียมอะไรมากกว่าครับ"

พิก้าเงยหน้าขึ้นสบตาเจย์แวบหนึ่ง แล้วขยับมือให้ผลมะนาวในตะกร้าลอยมาอยู่เหนือหม้อ จากนั้นมันก็ถูกกับตะแกรงชุค จนผิวหล่นลงในหม้อซึ่งมีทัพพีไม้คนอยู่

"อยากให้ฉันแอบบอกไหม" พิก้าถาม พลางหันไปหยิบถ้วยใส่ส่วนผสมที่เตรียมไว้บนโต๊ะ

"อย่างนั้นจะไม่โกงหรือครับ"

พิก้าหัวเราะร่วน แล้วพยักหน้า "ก็นะ แต่ไม่ยากหรอกนะ น่าจะทำได้อยู่แล้ว"

เจย์ฟังไปก็มองมาสเตอร์ทำงานอย่างลื่นไหลอยู่เพลินๆ โฟชีก็เดินเข้ามาเรียก

"เจย์ขอแรงหน่อยได้ไหม"

"ครับ" เจย์หันไปตอบรับ แล้วเดินตามรุ่นพี่ไป

พิก้าปรายตามองตามหลังลูกจ้างทดลองงานไปแวบหนึ่ง แล้วนึกถึงคำสั่งของเมจที่บอกว่า มาสเตอร์ทุกคนในร้านนี้จะต้องสอนวิชาให้แก่เจย์

"แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่รู้ตัวเลยว่า เมจ" พิก้าพึมพำแล้วทำงานของตัวเองต่อไป

เพราะเข้าสู่ฤดูร้อนเต็มรูปแบบแล้วละมั้ง ร้านวิทาเรียจึงมีลูกค้า มาอุดหนุนหนาตาขึ้นจนเห็นได้ชัด โฟชีเห็นเจย์ว่างอยู่ ก็เลยขอให้มาช่วยเสิร์ฟอาหารให้ลูกค้าที่ล้นจากชั้นสอง จนต้องลงมานั่งที่โต๊ะในส่วนระเบียงด้านนอกของชั้นล่าง โฟชีจึงมีงานล้นมือจนทำแทบไม่ทัน เจย์ทำงานจน

ลืมนเวลา จนกระทั่งฟิลลี่เข้ามาเตรียมตัวเพื่อเปลี่ยนกะแทนโพซี่ตอน
หกโมงเย็นนั่นแหละ เจย์ถึงนึกได้ว่าตัวเองยังไม่ได้กินอาหารกลางวันเลย

"นี้ได้กินอาหารกลางวันหรือยัง" ฟิลลี่ถาม เมื่อเจย์ยกช้อน้ำชาที่
เก็บกลับมาวางไว้ที่ซิงก์ล้างจาน

"ยังครับ"

ฟิลลี่จึงชี้ไปที่ตู้เย็น "นายรีบไปกินก่อนดีกว่า ถ้ามาสเตอร์ทิดก้า
มารู้เข้า นายต้องโดนตำหนิแน่"

เจย์พยักหน้า แล้วเดินไปเปิดตู้เย็น เลือกลีบสเปาเกตตีเนื้อออก
มาเปิดใส่จาน ของสดที่เพิ่งออกจากห่อก็เริ่มป룽ตัวเองจนสุก แล้วจัดเรียง
ตัวบนจานอย่างสวยงามในอีกไม่กี่นาที

โพซี่เดินเข้ามาใกล้เลยทักว่า "แฮมกลืนหอมเขียว มาสเตอร์ทิดก้า
ละ"

"ลงไปทำความสะอาดตัวที่ชั้นล่างครับ พี่โพซี่กินด้วยกันไหมครับ"
เจย์ตอบพลางเชิญชวน ขณะยกจานอาหารไปยังที่นั่งสำหรับกินอาหาร
ของพนักงาน

โพซี่ส่ายหน้า

"วันนี้พีนัดแล้ว นายกินเถอะ ฟิลลี่ ของหวานสำหรับช่วงเวลา
กลางวันของวันนี้ให้คัพพานาคอตตาออกนะ เพราะมีคนสั่งลือตใหญ่ไป
เมื่อกลางวัน เหน่าจะมารับของประมาณทุ่มหนึ่ง ฉันทักไว้แล้วอยู่ใน
ตู้เย็น"

"ได้ กลับบ้านสิ"

โพซี่พยักหน้า แล้วเดินออกทางหลังร้านไป ส่วนฟิลลี่ก็ไปในห้อง
เก็บวัตถุดิบเพื่อเตรียมของสดออกมา ห้องครัวจึงตกอยู่ในความเงียบ
ขณะเจย์กินอาหารอยู่คนเดียว จนกระทั่งเสียงกริ่งที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์
ดังขึ้น

เจย์เงยหน้ามอง และรู้ว่าไม่ใช่หน้าที่ของเขาต้องออกไปรับลูกค้า
"พี่ฟิลลี่ครับ" เจย์ร้องเรียก เมื่อรออีกใจหนึ่งแล้วฟิลลี่ก็ยังไม่มา

จนลูกค้าคกริ่งอีกครั้ง พิลี่จึงชะโงกหน้ามาบอกว่า

"เจย์ออกไปดูให้หน่อยนะ เคี้ยวพีตามไป"

เจย์จึงวางซ้อนบนจาน แล้วเดินออกไป คนกกริ่งเป็นชายหนุ่มสูง
ไล่เลี่ยกับเจย์ แต่โคเคนด้วยเส้นผมสีบลอนด์ทองหยักศกยาวประป่า ซึ่ง
ไฮโล่ปลายผมเป็นสีเขียวน้ำทะเล ถือถาคณมนที่มีขนมีให้ชิมฟรี

"โพชีไปไหนละ" ชายผู้นั้นถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"พีโพชีติดธุระ..."

"แล้วพิลี่ละ" ลูกค้าถามหาบริการต้อนรับประจำกะ

เจย์กลืนคำพูดที่ยังค้างอยู่ลงคอไป แล้วตอบคำถามใหม่ "พีพิลี่
กำลังเตรียมของให้มาสเตอร์อยู่ครับ เอ่อ มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ"

"ฉันต้องการให้เอาขนมนี้อีกกล่อง แล้วก็มารับพานาคอคคาที่สั่ง
ไว้"

เจย์พยักหน้า "อ่อ...ครับ ฉันเอาขนมนี้อีกกล่องให้ก่อน รอสักครู่
นะครับ"

ชายผู้นั้นวางถาคณมนพริลงบนเคาน์เตอร์ เจย์จึงจับถาค แต่ยังไม่
ทันยกขึ้น ผู้ชายคนนั้นก็วางมือลงบนขอบถาคอีกข้าง แล้วถามว่า

"เด็กใหม่หรือ"

"ครับ"

"ฉันเป็นลูกค้าประจำ เมื่อกี้เห็นแกตัวอย่างหมด ไปยกถาคใหม่
มาซิ ฉันอยากได้อีกสักสองชิ้น"

เจย์มองเด็กในถาคซึ่งมีอยู่สี่ชิ้น และถ้าเป็นอย่างที่โพชีเล่าเมื่อ
กลางวัน คนคนนี้จะกินเด็กไปหลายชิ้นแล้ว

"ขอโทษครับคุณลูกค้า แก่ตัวอย่างจะมีแค่ช่วงเวลาหกโมงเช้าถึง
หกโมงเย็นเท่านั้น และถาคนี้ก็เป้นถาคสุดท้ายแล้ว"

"แต่มีของที่เตรียมเอาไว้เสิร์ฟให้ลูกค้าที่สั่งอาหารตอนกลางคืน
ด้วยไม่ใช่หรือ ฉันเคยมากิน ไปเอามาให้ฉันอีกสามชิ้น"

เจย์กะพริบตาและยื่นมองคนสั่งหน้าตาเฉย เข้าใจแล้วละ ทำไม

โพซึ่งถึงไม่ชอบลูกค้านี่

"เอ่อ คืองขอโทษด้วยครับที่ทำให้ไม่ได้"

ปึง!

"ทำไมจะไม่ได้ ปกติก็ให้อยู่นี้ นายชื่ออะไร" ลูกค้านถามเสียงห้วนอย่างไม่พอใจ

เจย์ก็มดูเครื่องแต่งกายตัวเองแวบหนึ่ง วันนี้เขาไม่ได้ใส่ชุดพนักงานเลยไม่ได้ติดป้ายชื่อตามปกติ จะบอกชื่อไปก็ทำไม่ได้อีก เขาเลยต้องพูดประนีประนอมเพื่อเลี้ยงไป

"ยังงี้เคี้ยวผมเอาขนมใส่กล่องก่อนนะครับ"

"ไอ้..." แต่แล้วเสียงฉรูสวาทที่เริ่มขึ้นต้องชะงัก

"ของที่ไม่มีก็คือของที่ไม่มี หรือนายอยากถูกห้ามไม่ให้เข้าร้านกาไก่" เสียงของฟิลล์ดังแทรกขึ้น ทำให้เจย์ลอบถอนหายใจโล่งอกทันที

"กลับเข้าไปในครัวเถอะเจย์ เคี้ยวพื้จัดการเอง"

"ครับ พื้ฟิลล์" เจย์รับคำ แล้วหมุนตัว แต่กาไก็ก็เรียกไว้

"ถ้างั้นนายคือลูกศิษย์คนใหม่ของมาสเตอร์เกลตา"

เจย์หันมามองคนที่ถามในสิ่งที่รู้อยู่แล้ว แล้วเหลือบมองฟิลล์แวบหนึ่ง เมื่อรุ่นพี่พยักหน้าจึงตอบกลับว่า "ครับ"

"ไม่เห็นจะเท่าไรเลย มาสเตอร์รับนายเป็นลูกศิษย์ได้ไง"

'ฟังดูคูนๆ ชอบกล เหมือนเคยได้ยินจากใคร' เจย์คิด พลางนึกถึงตอนที่เพิ่งเดินทางมาถึงร้านนี้ โชอิก็เหมือนจะพูดแบบนี้ละ

"นั่นเป็นเรื่องที่มาสเตอร์ตัดสินใจ เอ้า! ของที่นายสั่งได้แล้ว" ฟิลล์พูดชัดพร้อมกับคันธงขนมที่ส่งให้ลอยผ่านหน้าเจย์ไปหากาไก่ ตามด้วยขนมบนถาดสำหรับชิมพรี ฟิลล์เพียงแค่นวด ขนมพวกนั้นก็จัดการห่อตัวเองเสร็จเรียบร้อย แล้วลอบเข้าไปรวมอยู่ในถุงขนมถุงใหญ่

ดวงตาสีเทาของกาไถ่ฉายแววไม่พอใจ แต่ก็คว่าถุงขนม แล้วหมุนตัวเดินออกจากร้านไป

เจย์เลยถามว่า "เขาเป็นพอมคเหรอครับ"

ฟิลลี่พยักหน้า "เคยเป็นควาเคนอยู่ในชมรมฟอมคแม่มครุ่นเยาว์ของที่นี่เลยละ เขาพยายามสอบเข้าเป็นพนักงานของร้านวิทาเรียหลายครั้ง แต่ไม่ผ่าน ตอนหลังมีฟอมคกัลดราบกที่สเปลเลียรับเขาไปเป็นลูกศิษย์"

"เขาน่าจะอายุพอๆ กับผมเลยนะครับ"

ฟิลลี่ส่ายหน้า

"ไม่หรอก เขาอายุพอๆ กับพี่นะ"

'แล้วพี่ฟิลลี่อายุเท่าไรกันละ' เจย์แคคิอย่างอยากรู้ แต่ไม่กล้าถาม เพราะคงเสียมารยาทมากที่ถามอายุคนอื่น แต่ฟิลลี่เหมือนรู้ว่าเจย์คิอะไรอยู่ รุนพี่หนุ่มจึงตอบเสียเอง

"พี่กับโพซ้ออายุสามสิบในปีนี้แหละ ไปกินข้าวต่อเถอะ จะได้ไปพักบ้าง"

เจย์พยักหน้า แล้วเดินไปกินอาหารต่อจนหมด หลังจากล้างจาน ชามเรียบร้อยก็ลามาสเตอร์กลับขึ้นห้องพักตัวเอง

"เฮ้ย!"

เสียงร้องทักดังขึ้นระหว่างเจย์เดินขึ้นบันได เจย์จึงหันไปมองยังคันเสียงก็เห็นกาไก๋ยืนพิงผนังบ้านของโซอ้ออยู่

"มากุยกัณห่อย" กาไก๋พูดพลางกวักมือเรียกให้เจย์เดินเข้าไปหา เพราะเห็นแก่อีกฝ่ายที่อายุมากกว่า เจย์จึงไม่ยอมเสียมารยาท โดยทำเมินเฉย เขาจำใจลงจากบันไดแล้วเดินเข้าไปหา แต่เมื่อเจย์เดินเข้าไปใกล้ แทนที่กาไก๋จะเริ่มคุย เขากลับหันหลังให้ แล้วเดินออกไปที่ถนน

'จะตามไปคิหรือเปล่านั้น' เจย์คิด ช่วงเวลาแบบนี้เจย์อยากให้โซอ้ออยู่กับเขาจริง เธอต้องมีความคิดดีๆ มาแนะนำเขาว่าควรทำอย่างไร

"ซื่ออะไร" กาไก๋ถามระหว่างเดินข้ามถนนบนทางม้าลายเพื่อไปยังฝั่งโรงพยาบาลวิซซาร์ต

"วันนี้ผมไม่ได้คิดปายซื่อนะครับ" เจย์ยังคงตอบเสียงเหมือนเดิม อย่างน้อยเขาก็ไม่ยอมทำผิดกฎ

"แฮม ลูกสอนมาอย่างคิเลียนี่นา" กาโก้ยอนกึ่งก่อน

เจย์มองแผ่นหลังคนที่เดินนำหน้าอย่างไม่เข้าใจ เขาต้องการอะไรนะ แต่ทันทีที่เจย์เหยียบฟุตพาท สัญญาณไฟคนข้ามถนนก็เปลี่ยนเป็นสีแดงพอดี คนที่เดินอยู่ข้างหน้าก็หันขวับมาแผ่ฟุ้งพลั่งใส่ ทำให้เจย์หายหลังล้มไปหาถนน

ปิ่น!

เสียงแทรกดังลั่นขึ้น พร้อมกับเสียงเบรกดังสนั่น เจย์หันไปมองคันเสียง แสงไฟจากหน้ารถทำให้เขาตาพร่าไปชั่วขณะ

'แย่แล้ว!' เจย์อุทานในใจ แล้วในเสี้ยววินาทีเขาก็พึมพำว่า "อูรุษ!"

เพียงแค่เอ่ยคำนั้น เจย์ก็รับรู้ถึงพลังกำลังมหาศาลที่ไหลผ่านสมองมายังร่างกายทุกส่วน เขาควักเท้าขึ้นม้วนตัวไปด้านหลังอย่างรวดเร็วหลายคลบ จนกระทั่งกลับมานั่งคุกเข่าอยู่บนฟุตพาทฝั่งเดิมก่อนเดินข้ามถนน รถยนต์คันที่เกือบจะชนเขาเมื่อสักก็แล่นผ่านไปได้อย่างปลอดภัย

เจย์ลุกขึ้นยืน จ้องมองกาโก้เขม็งอย่างไม่เข้าใจ

กาโก้ยกมุมปากขึ้น หน่ออ่อนหลังคอของเจย์ลุกชัน พลังมากมายของเจย์ที่เอ่อล้นออกมาจึงกลายเป็นบาร์เรียร์สีแดงห้อมล้อมรอบตัวอย่างระแวดระวัง และเมื่อสัญญาณไฟคนข้ามถนนกลับมาเป็นสีเขียวอีกครั้ง กาโก้ก็เดินข้ามถนนกลับมาเผชิญหน้ากับเจย์

"นายเป็นพวกเอลเดอร์สินะ มาสเตอร์นี่ชอบพวกนี้จริงๆ"

เจย์ถอยหลัง กาโก้มองการระวังตัวของเจย์ด้วยรอยยิ้ม "ฉันไม่ทำอะไรนายหรอกนะ แค่ทดสอบเท่านั้น การใช้พลังยังหยาบอยู่เลย แต่เซนส์คิ คงทันเวลาละนะ"

'ทันเวลาอะไร' เจย์คิด แล้วหลุดปากถามไป "หมายความว่าอะไรครับ"

กาโก้สอดมือล้วงกระเป๋ากางเกง พลังตอบว่า "อีกไม่นานนายก็รู้เอง ยังไงก็ยินดีต้อนรับนะ...เด็กใหม่"

พุดจบ กาโก้ก็หมุนตัวเดินข้ามถนนไป โดยไม่รอสัญญาณไฟ ก่อน

จะเลี้ยวไปยังป้ายรถเมล์วิซชาร์ต แล้วทันทีที่เขาเดินไปถึง รถเก๋งสีเขียว
สกก็เล่นมาจอบรับเขาขึ้นไป

เมื่อรถคันนั้นแล่นห่างไป พลังที่พลุ่งพล่านของเจย์ก็ค่อยๆ สงบลง
เจย์ยกมือทาบกิมอริสโคนซึ่งเพิ่งได้มาเมื่อเช้า แล้วต้องแปลกใจ เพราะ
ครั้งนี้หินก้อนนั้นไม่ได้หายไปเหมือนทุกครั้ง ชายหนุ่มจึงล้วงหินก้อนนั้น
ออกมาดูให้แน่ใจ

"ทำไมล่ะ" เจย์พึมพำอย่างครุ่นคิด ก่อนจะเก็บก้อนหินไว้ที่เดิม
แล้วหมุนตัวเดินกลับร้านวิทาเรีย

'คงต้องลองคุยเรื่องนี้กับมาสเตอร์ดู' เจย์คิด พลังกำมือและคลาย
ออกสลับกันไปมาเพื่อคลายความตึงเครียดที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

กูกับ! กูกับ!

เสียงเหมือนเกือกม้ากระทบพื้นคังโล่หลังกา เจย์หยุดเดินแล้วหัน
ไปมอง สิ่งที่พบตรงหน้าไม่ใช่มาอย่างที่เขาคุ้นเคย มันเป็นม้าโครงกระดูก
เจย์มองไปยังคนที่ขี้อยู่บนหลังม้าโครงกระดูกนั้น

"โย่ เจย์"

"คุณโบน" เจย์ร้องทักตอบ

"เมื่อที่คุณอยู่แถวๆ ที่เกิดเหตุร้ายหรือเปล่า" โบนถาม พลังหยุด
ม้าโครงกระดูกอยู่ตรงหน้าเจย์

"เอ่อ ผมน่าจะเป็นคนทำให้เกิดเหตุนั้นเองนะครับ ถ้าคุณหมายถึง
เหตุการณ์ที่เกือบมีรถชนกันตรงทางม้าลายข้ามถนนหน้าโรงพยาบาล
เมื่อครู่ล่ะก็"

ดวงตากลวงโป้ของโบนจ้องหน้าเจย์ แล้วส่ายหน้าไปมา รวากับใช้
จุมูกสุกกลิ่นอยู่ ทั้งที่จุมูกก็กลวงโป้และขยับไม่ได้

"ได้กลิ่นผู้ใช้ศาสตร์กิลร่าบกแหละ แหมมาไม่เท่าไรก็มีเรื่องแล้ว
เหรอเจย์"

เจย์โบกมือ "เปล่า นะครับ เขาแค่ทดสอบผมนิดหน่อย"

โบนกระโดดลงจากหลังม้า แล้วทันทีที่รองเท้าขั้วมันของเขาสัมผัส

พื้น มาโครงกระดุกก็สลายกลายเป็นฝุ่นผงปลิวขึ้นสู่ท้องฟ้าหายวับไป เจย์
แหงนหน้ามองตามครู่หนึ่ง แล้วก้มหน้ากลับมาเมื่อโบนเอ่ยต่อว่า

"อ่า! คงเพราะเป็นเด็กใหม่ล่ะสิ ไม่ต้องห่วงนะ คงมีแบบนี้มา
เรื่อยๆ จนกว่าจะถึงวันงานนั่นแหละ"

"งานเหรอครับ เอ่อ เหมือนคุณกาไก้ก็พูดว่าคงทันเวลาอะไร
สักอย่างเหมือนกัน"

โบนยกมือมาโอบไหล่เจย์ จนเจย์รู้สึกว่กระดุกแข็งๆ ทิ่มเนื้อ
ระหว่างที่เดินไปในที่นั่นด้วยกัน แล้วโบนก็อธิบายต่อ

"เดือนหน้ามีวันสำคัญของผู้ใช้ศาสตร์กัลคราบภก จริงๆ ก็เป็นวัน
สำคัญของฟ่อมคทุกสาขาแหละ แต่กับผู้ใช้ศาสตร์กัลคราบภกจะสำคัญ
มากหน่อย"

"วันสำคัญ...จั้นเหรอ" เจย์ทวนถาม แล้วนึกถึงวันสำคัญของ
เหล่าฟ่อมคแม่แมคซึ่งเขาเคยอ่านจากตำรา แล้วถามว่า "วันลิดา² เหรอ
ครับ"

"ใช่ๆ ปีที่แล้วเวลากลางวันยาวถึงสิบสี่ชั่วโมง ปีนี้ก็น่าจะพอๆ กัน
นะ ช่วงเวลาแบบนี้ พวกผู้ใช้ศาสตร์กัลคราบภกมักจะกระดึ่กระด้าเป็น
พิเศษ"

"แล้วฟ่อมคศาสตร์อื่นไม่คิใจเหรอครับ"

โบนเงยหน้าหัวเราะ "ก็รู้สึกแตกต่างกันไปนะ ช่วงเวลาที่แสงแดด
เยอะอย่างนี้ พวกผมก็ทำงานน้อยลง มันก็น่าคิใจอยู่หรอก"

"คุณโบนทำงานกับคุณฮัลฟี่มานานแล้วเหรอครับ"

โบนชักมือที่โอบไหล่เจย์ลง เพราะพวกเขาเดินมาถึงร้านวิทาเรีย
แล้วตอบว่า "ก็นานเท่าๆ กับที่สารวัตรเป็นฟ่อมคศาสตร์เนโครแมนซินั้น"

² Litha day หรือ Midsummer หรือ Summer Solstice (ครีษมายัน) ถือเป็นหนึ่งในแปด
วันแซบัท เป็นวันที่เวลากลางวันยาวนานที่สุด และเวลากลางคืนสั้นที่สุด วันที่พล่งสุริยะ
จะสูงที่สุดในรอบปี และยังเป็นวันเริ่มต้นฤดูเก็บเกี่ยว

แหละ"

'แล้วมันนานเท่าไรกันนะ' เจย์คิดต่อ ขณะที่โบนมองเขา จริงอยู่ว่าเจย์ไม่อาจเห็นการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางของใครๆได้ แต่ไม่รู้ทำไม เวลามองหน้าโบน เขารู้สึกได้ว่าโบนกำลังยิ้ม

"คุณเองก็ต้องพยายาม เพราะช่วงปีแรกของการเป็นพนักงานในร้านนี้ จะถูกก่อกวนอยู่บ่อยๆ เอาตัวรอดให้ได้ละ ผมไม่อยากชันสูตรศพคุณก่อนเวลา"

เจย์กลืนน้ำลายแล้วยิ้มแหยๆ "เขาเล่นแรงอย่างนี้เสมอเลยหรือครับ"

โบนหัวเราะ "ก็นะ เค็มพื้มันสูงนะ ได้ข่าวว่าโซอี้ก็เคยวางยาคุณนี่"

เจย์หัวเราะแห้งๆ โบนเลยตบมือลงบนไหล่ของเจย์ แล้วลอบว่า "เฮ่น่า ก็แค่พิสุจน์ตัวเองว่าคุณเหมาะสมกับหมกเรื่อง ผมไปซื้อขนมมาก่อน ต้องเค็มพลั่งก่อนเข้าเวรเสียหน่อย"

โบนพุดพลางโบกมือ แล้วเดินไปที่ประตูทางเข้าร้าน เจย์หมุนตัวมองตามแล้วถามไล่หลังไปว่า

"คุณโบนเองก่อนจะเป็นแบบนี้ก็เป็นพอมคหรือครับ"

โบนหันมาสบตาเจย์ "คิดว่าไงละ"

"เอ่อ..."

โบนหัวเราะในลำคอแล้วตอบว่า "ศาสตร์แต่ละศาสตร์มันไม่เหมือนกัน และเพราะไม่เหมือน จึงไม่มีข้อกำหนดว่าให้มนุษย์เท่านั้นที่ใช้เวทมนตร์ได้ พยายามเข้านะ ผมเป็นกำลังใจให้"

เจย์โบกมือลา แล้วถอนหายใจยาว พร้อมกับเดินขึ้นบันไดกลับห้องพักของเขา วันนี้เป็นวันธรรมดาอีกวันที่เริ่มต้นและจบลง แม้จะเหนื่อยนิดหน่อย แต่เจย์ก็คาดหวังว่าเมื่อแสงแรกของวันใหม่มาเยือน เขาก็จะได้ทำอะไรเพื่อให้นะอีก

'หรือเพราะเราพักมานานเกินไป' เจย์คิด ขณะไขกุญแจประตู และ

เมื่อประตูเปิดออก ก็ได้ยินเสียงของบางอย่างพุ่งฝ่าอากาศมาจากด้านหลัง ชายหนุ่มรีบใช้พลังขยับตัวหลบ ขณะหางตาเห็นเครื่องบินกระดาศพุ่งผ่าน ประตูเข้าไปในห้องของเขา แล้วร่อนลงบนโต๊ะกินข้าว

เจย์ยืนมองเครื่องบินกระดาศ นิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะก้าวเข้าไปในห้อง ปิดประตู จากนั้นเดินไปคลี่กระดาศที่พับเป็นรูปเครื่องบินออก แนนอน มันเขียนข้อความมาด้วยลายมือของคนคนเดียวกับบนลำที่ส่งมาก่อนหน้านี้

‘ถ้าอยากรู้เรื่องของตัวเองก็จงลงแข่งซะ’

ฟู!

ไฟสีเขียวลุกฟุ้งขึ้นไหม้กระดาศนั้นทันทีเมื่อเจย์อ่านข้อความจบ เหมือนครั้งที่แล้ว แต่ครั้งนี้เจย์ไม่ได้ปล่อยมือจากกระดาศ เพราะมีไอพลังสีแดงซึ่งเหมือนกับบาร์เรียร์ที่คุ้มกันเขา มันแผ่พุ่งขึ้นมาหุ้มเปลวไฟที่ไหม้กระดาศไว้ โดยเจย์ยังไม่ทันคิดหรือสั่งการใดๆ ด้วยซ้ำ เจย์มองกระดาศที่ถูกเผาเป็นจุดอยู่ในกรอบบาร์เรียร์สีแดงของเขา แล้วพึมพำว่า

"แข่ง..."

3

บททดสอบ

เจย์จำได้ว่า ในบันทึกประจำวันของเขา เขาคนเดิมไม่น่าจะใช่คนที่ชอบการแข่งขันเท่าไร ส่วนใหญ่เขาจะเป็นหนอนหนังสือที่มีความสุขอยู่กับการอ่านหนังสือในห้องสมุดเสียมากกว่า การออกกำลังกายเพียงอย่างเดียวที่เขาชอบคือ วิ่ง ซึ่งเมื่อมาอยู่วิซซอร์ เจย์ก็เปลี่ยนมาขี่จักรยานแทน

"เจย์!" เสียงเรียกดังมาจากด้านบน เจย์จึงหยุดขาที่กำลังปั่นจักรยานแล้วจ่อครด

"อรุณสวัสดิ์ครับพี่โจแอนน์" เจย์แหงนหน้าขึ้นทักทายหญิงสาวแสนสวยในชุดนอนสีขาวซึ่งชะโงกหน้าออกมาจากตึกสามชั้นบนถนนทแวงเคย์

"จะกลับร้านใช่ไหม พี่คิดจะไปด้วยสิ"

"ครับ" เจย์รับคำ ในใจกลับนึกว่ารุ่นพี่สาวจะเปลี่ยนชุดทันได้อย่างไร แต่ไม่ถึงห้านาทีหญิงสาวในชุดพนักงานสีเหลืองอ่อนสลับน้ำคาลก็เดินมาหยุดตรงหน้าเขา

"แล้วพี่ชีราฟล่ะครับ"

"อิตานั่นนะจ๊ะเขา คงไปถึงร้านใกล้ๆ เวลาแหละ" โจแอนน์ตอบ

แล้วเดินไปนั่งซ้อนท้ายที่เบาะหลัง เจย์จึงยกขาขึ้น แล้วถีบที่บันไดรถ ให้จักรยานเคลื่อนออกไป

"เออ นายมาอยู่ที่นี้ครบเดือนแล้วนี่นา เป็นไงมั่ง เริ่มรักที่นี่บ้าง หรือยัง"

"ก็ดีครับ เป็นเมืองที่สดใสตลอดเวลาเลย" เจย์ตอบ ขณะบังคับรถจักรยานให้หลบนักท่องเที่ยวซึ่งมีปริมาณมากกว่าช่วงวันงานเทศกาลเบลเทน

"เพราะนายมาช่วงหน้าร้อนนะสิ ซึ่งถือเป็นช่วงไฮซีซั่นเลย คงต้องเหนื่อยไปอีกอย่างน้อยๆ สามเดือนเลยละ"

เจย์พยักหน้าเห็นด้วย แล้วหันไปมองด้านข้างอย่างที่เขาทำมาทุกวัน

"ปกติผมขี่จักรยานออกมาสายกว่านี้ครับ ผมชอบดูทะเลตอนดวงอาทิตย์ขึ้น"

โจแอนน์หัวเราะ "พี่ก็เหมือนกัน เวลาเห็นภาพนั้นแล้วก็ต้องคิดทุกครั้งว่า เราได้โชคดียังเลยน้ำที่ได้เห็นภาพนี้ทุกวัน"

มุมปากของเจย์ยกขึ้น พลางเร่งกำลังขาปั่นจักรยานขึ้นเนิน ตอนนี้เขาใช้แค่พลังของตัวเองปั่นและควบคุมจักรยานให้แล่นไปข้างหน้า ลืมไปว่ามีคนนั่งซ้อนท้ายอยู่ด้วย จนกระทั่งข้ามทางม้าลายเพื่อไปยังถนนไฮชัน รุ่นพี่โจแอนน์ก็ทักขึ้นว่า

"ใช้พลังไคขนาดนี้แล้วเห로운เนี่ย เก่งมากๆ นะเรา"

"ครับ?" เจย์ทวนถามงงๆ แต่รุ่นพี่คนสวยก็ไม่ได้พูดอะไรอีกจนกระทั่งถึงร้านน้ำชา ชายหนุ่มจ่อครกให้โจแอนน์ลงก่อน แล้วจึงนำรถจักรยานไปจอดในที่จอด หัวของที่เขาซื้อติดมือขึ้นไปเก็บไว้บนห้อง เจย์เปลี่ยนชุดแล้วลงมาช่วยรุ่นพี่ตีปิง หัวหน้าบริกรของมาสเตอร์วิคจัดโต๊ะก่อนช่วงเวลาเปลี่ยนกะจะมาถึง

"ขอให้อันนี้โชคคินะเจย์ สอบผ่านฉลุยเลยนะ" ตีปิงเอ่ยให้กำลังใจด้วยรอยยิ้มกว้าง แล้วหายตัวไป พร้อมกับรถตกแต่งร้านที่เปลี่ยนจาก

สีขาน้ำเงินไปเป็นเหลืองน้ำตาล

"ยินดีต้อนรับกลับมาทำงานนะเจย์" เสียงเรียบของรุ่นพี่สีราฟคงมา พร้อมกับปรากฏตัวขึ้นทันทีที่การเปลี่ยนแปลงสิ้นสุดลง เจย์จึงหันไปมองเจ้าของเสียงตกท่ายซึ่งแม้สีหน้าจะนิ่งเรียบ แต่ถ้าสังเกตดีๆ ก็จะทำให้เห็นปลายผมยาวที่รวบมัดไว้กระดกเล็กน้อย นั่นแสดงให้เห็นว่ารุ่นพี่รีบแต่งตัวพอสมควรเลย

'อยากนอนคืนสาย แล้วมาทำงานแบบรีบๆ หนา บ้างจังเลยน้ำ' เจย์คิดพลางตอบรุ่นพี่ไปว่า "ขอบคุณครับ พี่สีราฟมีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ"

สีราฟมองหน้าเจย์ นิ่งไปนิดหนึ่ง แล้วชี้คันทันไม้ "รดน้ำคันทันไม้แล้วกัน พี่ไปประชุมกับมาสเตอร์ก่อนนะ"

เจย์รับคำ แล้วเดินเข้าไปหยิบอุปกรณ์ซึ่งอยู่ในห้องน้ำ ก่อนจะหยิบบัวรดน้ำไปใส่น้ำมารดน้ำคันทันไม้

"กาโก้มหาเรื่องจันเหรอ" เคียดแค้นขึ้นหลังจากฟังรายงานจากโจแอนน์

"คะ พิลีโน้ตเอาไว้ในรายการก่อนเขาออกจากกะ ดูเหมือนจะมีคนสนใจเด็กใหม่ของร้านเราหลายคนนะคะมาสเตอร์"

เคียดใช้ผ้าเช็ดด้วยน้ำชาแล้วคว่ำลงบนชุดของมันแต่ละชุด พลางเหลือบมองเจย์ซึ่งกำลังรดน้ำคันทันไม้ แม้จะทำอะไรเรื่องชาเพราะอดนอนติดต่อกันเป็นเวลานาน แต่เจย์ก็เป็นพนักงานที่ไม่เคยอยู่นิ่งเลย

"เจย์"

"ครับ มาสเตอร์" หนุ่มหน้ามึนขานรับ แล้วเดินซ้ำๆ มายืนตรงหน้าเคียด

"เมื่อวานมีคนมาหาเรื่องจันเหรอ"

เจย์พยักหน้า "ครับ ซ็อกกาโก้ ตอนแรกเขามีปัญหากับการเอาเค้กตัวอย่างกลับบ้าน"

"แล้วมีตอนหลังด้วยเหรอ" โจแอนน์ถามเข้าด้วยรอยยิ้ม
 เจย์เลยหันไปตอบด้วยน้ำเสียงเนิบช้าเช่นเดิมว่า "ครับ พอผมจะ
 กลับเข้าห้อง เขาก็มาดักรอ แล้วเราก็มีเรื่องกันนิดหน่อย"

"หน่อยที่ว่านั้นขนาดไหน" ซีราฟที่เดินมารวมกลุ่มถามต่อ

"เอ่อ ผมลักผมหยายหลังตกจากขอบฟุตพาทลงไปในถนนตรง
 ทางม้าลาย ตอนไฟสัญญาณคนข้ามเปลี่ยนเป็นสีแดงครับ แต่โชคคือผม
 หลบรถได้ทัน แล้วเขาก็พูดอะไรแปลกๆ ทำนองว่าผมจะเก่งได้ทันเวลา"
 พ่อผมทั้งสามคนมองหน้ากัน ก่อนจะหันไปมองหน้าเจย์เมื่อเขาพูด
 ต่อ

"พอผมกลับถึงห้อง ก็มีคนส่งเครื่องบินกระดาษมาให้ผมอีกแล้ว
 ครับ"

ทุกอย่างนิ่งสงบไปชั่วอึดใจ รอยยิ้มของโจแอนน์นั้นจางหายไป
 ขณะที่ซีราฟพูดว่า

"ชีวิตวันๆ หนึ่งของนายไม่น่าสนใจคินะ"

เจย์กะพริบตา แล้วเอียงคอ "ผมก็ว่าอย่างนั้นครับ"

"นั่นมันมุกใหม่ละเจย์" โจแอนน์หัวงออย่างอ่อนใจ

เจย์หัวเราะเบาๆ พลังเหลือบมองเคียตี้ มาสเตอร์ผู้เป็นใหญ่เหนือ
 มาสเตอร์ทุกคนในร้านจึงพูดว่า

"วันนี้จะมีการทดสอบเพื่อรับคุณเข้าเป็นพนักงานประจำ คุณ
 เตรียมตัวมาพร้อมไหม"

"เอ่อ ครับ" เจย์รับคำ

เคียตี้กมูมปากขึ้น

"จริงๆ ที่คุณได้ทำหน้าที่พนักงานทดลองงานอยู่ตอนนี้ ก็แสดงว่า
 คุณผ่านการทดสอบเบื้องต้นไปแล้ว แต่การจะเป็นพนักงานประจำได้ คุณ
 จำเป็นต้องได้รับการยอมรับจากเจ้าของร้านตัวจริง"

เจย์มองเคียตี้คำค้ำ แล้วย้อนถามว่า "แล้วมาสเตอร์ไม่ใช่เจ้าของ
 ร้านหรือครับ"

เคียดี้ส่ายหน้า "ผมเป็นผู้ดูแลร้าน แม้จะมีอำนาจสูงสุดในร้านนี้ แต่ก็ไม่ใช่เจ้าของหรอก ดังนั้น บททดสอบของคุณก็คือ นำเอกสารนี้..."

ซองเอกสารปิดผนึกสีขาวที่มีตราประทับของร้านวิชาเวทย์ที่มูมูก ยืนมาตรงหน้าเจย์ เจย์รับมันมา แล้วเงยหน้ามองเคียดี้

"...เอกสารสัญญาจ้างงานซึ่งเจ้าของร้านต้องเป็นผู้ลงนาม เพื่อยืนยันการรับคุณเข้าทำงาน ฉะนั้นคุณต้องนำมันไปให้เขาเซ็นชื่อ"

"แล้วเขาอยู่ที่ไหนหะครับ"

เคียดี้หันไปมองโจแอนน์และซีราฟ โจแอนน์เลยตอบว่า "อยู่ที่ไรโอเฟรลิสจะ"

เจย์ขมวดคิ้ว เขาจำได้ว่าโซอี้เคยพูดถึงผลไม้ที่ใช้ทำขนมทุกอย่างในร้านมาจากไรโอเฟรลิส และตอนที่เขานั่งรถประจำทางมายังเมืองนี้ เขาก็เห็นตรงข้ามป้ายรถเมล์ออเรนจ์ พิกโค มีถนนสายเล็กซึ่งคดไปมาบอกทางไปไรโอเฟรลิสว่าเข้าไปตามทางนั้น โซอี้เรียกถนนสายนั้นว่า ถนนซุซง เป็นถนนเล็กๆ ที่มีเพียงทางเดินเท้าและจักรยานที่เข้าไปได้ เจย์ยังสงสัยเลยว่า ถ้าตรงนั้นเป็นไร้อจริง แล้วต้องขนผลไม้ที่ละมากๆ จะทำอย่างไร

"แค่ผมเอาเอกสารนี้ไปให้คุณเจ้าของร้านเซ็นชื่อก็ถือว่าสอบผ่านแล้วหะครับ"

เคียดี้ยิ้ม "ใช่"

"แล้วเจ้าของร้านชื่ออะไรครับ ลักษณะเด่นที่พอจำแนกได้เป็นยังงีครับ ผมจะได้ไม่ทักผิดตัว"

"แค่ไปให้ถึงไรโอเฟรลิส แล้วบอกคนที่นี่ว่ามาหาเจ้าของไร้อก็พอ"

เจย์พยักหน้า เคียดี้จึงพูดต่อ

"เสร็จแล้วก็นำเอกสารนี้กลับมาให้ผมก่อนหกโมงเช้าวันพรุ่งนี้"

'ปกติโซอี้ขี่จักรยานไปกลับที่ไร้อนั้น รวมเวลาขนของก็แค่สองชั่วโมงเอง' เจย์ประมาณคร่าวๆ ในใจ

"งั้นเดี๋ยวผมช่วยงานในร้านไปสักพักก่อน แล้วตอนเที่ยงค่อยออกไปก็ได้ครับ"

"ไม่ได้!" คราวนี้ทั้งซีราฟและโจแอนน์ค้านพร้อมกันเสียงดัง จนเจย์เกือบจะสะดุ้ง

"เอ่อ... งั้นไปเลยก็ได้ครับ" เจย์เลยเปลี่ยนมารับคำ แล้วโค้งคำนับ เคียตี้เป็นเชิงขออนุญาต ก่อนจะเดินออกไป

โจแอนน์พนมหายใจแรงๆ อย่างโล่งอก ก่อนจะหันไปพูดกับ มาสเตอร์เมจ

"จะรอดไหมคะเนี่ย"

"ก็ไม่เคยมีใครไม่รอดนี่" เคียตี้ตอบ

"ครับ ถ้าอยากจะเป็นพนักงานประจำของร้านวิทาเรียก็ต้องรอดกลับมาให้ได้แหละ" ซีราฟพูดเสริมเสียงจริงจัง แล้วเมื่อลูกค้าเข้าร้าน พนักงานเสิร์ฟทั้งสองคนก็เริ่มทำงานของตัวเอง เคียตี้เหลือบมอง ขณะเอื้อมมือไปแตะกระดาคาซองแก้ว กรอบของมันเปลี่ยนไปเป็นสีอะควา-มารีน พร้อมกับส่งคำพูดไปว่า

"เจย์ออกไปแล้วนะ"

ตัวอักษรสีน้ำตาลปรากฏขึ้นตามคำพูดของเคียตี้แวบหนึ่ง ก่อนจะจางหายไป แล้วตัวอักษรสีอะความารีนก็ผุดขึ้นมาแทน

'ทางนี้ก็พร้อมแล้วเหมือนกัน'

मुปากของเคียตี้ยกขึ้นนิดๆ ก่อนจะหันไปเริ่มงานของเขาเหมือนทุกวัน

เจย์เลือกเดินทางไปไรเอพริลทางถนนอ้อมเมืองรอบนอก เพราะ เขาไม่อยากลงจากจักรยานเพื่อเดินผ่านถนนทเวงเคย์ที่ตอนนี้คงเริ่มแน่นขนัดเพราะผู้คนออกมาหาอาหารเข้ากิน ชายหนุ่มปั่นจักรยานไปตามถนนที่ผ่านสถานีรถประจำทาง ก่อนจะหยุดซื้อน้ำผลไม้กระป๋องหน้าร้านขายรถจักรยานของบาก็ พร้อมกับสอบถามเส้นทางที่ถูกต้อง

"มาแต่เช้าเลยพ่อหนุ่ม รถจักรยานเป็นอะไรหรือไง" บาก็ถาม

"ไม่เป็นไรครับ พอดีผมต้องไปที่ไรเอพริลเลยแวะมาถามทาง

หน้อย ว่าเมื่อเข้าถนนซุงแล้วต้องไปยังไงต่อ"

บาก็เงยหน้าจากการจัดเรียงรถจักรยาน แล้วถามว่า "ไปปรับผลไม้ แทนคุณหนูโซอี้ไหม"

เจย์อ้าปากจะปฏิเสธ แต่ก็นึกได้ว่าไม่ควร บางทีเจ้าของร้านน้ำชา วิทาเรียอาจไม่ยอมเปิดเผยตัวต่อสื่อ หรือไม่ก็อาจอยากเก็บเป็นความลับ ก็ได้ ชายหนุ่มเลยแค่พยักหน้า

"ครับ พอโซอี้ไปสอบที่พิทเคอกลิส"

บาก็จึงพยักหน้าอย่างจำได้ แล้วตอบว่า "ก็ตรงเข้าไปตามถนนซุง นั่นแหละ ซ้ไปเรื่อย ๆ จนสุดทาง ก็จะมีป้ายบอกทางต่อ ถ้าซ้อย่างสบายๆ ลักครึ่งชั่วโมงก็ถึง"

"เหอครับ ดีจังเลย ขอบคุณมากครับ" เจย์ตอบ กำลังจะเดินกลับไปที่รถจักรยาน บาก็ก็เอ่ยว่า

"แต่ต้องระวังนกด้วยนะ มันมักบินมารุมจิกผลไม้ที่ไปปรับนะ ขาไปนะไม่เท่าไร เพราะไปตัวเปล่า แต่ขากลับนี่สิ ต้องระวังผลไม้ไม่ให้เสียหาย"

"ครับ" เจย์ตอบรับพร้อมกับขึ้นนั่งคร่อมมอเตอร์จักรยาน แล้วปั่นออกไปจนกระทั่งถึงป้ายรถประจำทางออเรนจ์ พิคก็เลยช่วยไปตามป้ายบอกทางเข้าถนนซุง

ถนนซุงเป็นถนนเล็กๆ และแคบซึ่งไต่ระดับความสูงลัดเลาะขึ้นเขาไปเรื่อยๆ เมื่อขึ้นไปได้ระยะหนึ่งแล้วหันหลังมองไปยังทางที่เขาที่ขึ้นมา ก็จะเห็นเมืองวิซซอร์ในมุมมองซึ่งตรงข้ามกับที่เขาเคยเห็นมาตลอดตรงผาไฮชัน แต่เมื่อขีลคเลี้ยวขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง เส้นทางก็เปลี่ยนไปเป็นทางเรียบหน้าผา มีนกกลุ่มใหญ่บินดลาล้อเล่นลมอยู่ เป็นภาพที่สวยงามอย่างแปลกประหลาด

"ก็ดูเป็นนกที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยสินี่นา" เจย์พิมพ์พร้อมกับเพิ่มแรงปั่นเพื่อเร่งความเร็ว จนกระเป๋าสะพายซึ่งพาคโหล่ทแยงมาห้อยอยู่ที่หน้าคักกระเด็นกระดอน ชายหนุ่มจึงหมุนให้มันไปห้อยอยู่ด้านหลังแทน

ในจังหวะนั่นเอง เจ้านนกลุ่มเมื่อกี้ที่บินถลาอย่างกระจัดกระจายก็พากัน
พุ่งลงมาขวางทาง

เอ๊ยค!

เจย์เบรกรรดแทบไม่ทัน เมื่อจักรยานหยุด บางอย่างก็พุ่งกระแทก
หลังเขา จนเจย์ตกจากจักรยาน แล้วกลิ้งหลุนๆ ไปนอนเคঁเกืออยู่บนถนน
กระเป๋าสะพายหลุดกระเด็นออกจากตัว ทันใดนั้นนกตัวหนึ่งก็บินโฉบมา
เอากะเป๋านั้นไป

"เฮ้ย! ยอานะ!" เจย์ร้องอย่างตกใจ ขยับร่างกายไปคว้าสายสะพาย
กระเป๋านั้นไม่ทัน

เจย์จึงร้องตะโกนเสียงดังลั่นในทันทีว่า "กระเป๋!"

สิ้นเสียงตะโกนของเจย์ กระเป๋าก็หลุดจากปากเจ้านกตัวนั้น และ
พุ่งกลับมาหาเจย์ เจ้านกก็ขโมยจึงส่งเสียงร้องโหวกเหวกอย่างขัดใจ แล้ว
นกทั้งกลุ่มก็โผบินขึ้นสู่ท้องฟ้าและจากไปโดยไม่หวนกลับมาหาเจย์อีก

เจย์กอดกระเป๋าวัวแนบอก แม้จะรู้สึกเจ็บที่หัวเข่าและข้อศอก แต่
เจย์ก็ยังคงนั่งนิ่งพลางครุ่นคิด หากโชอิที่เป็นคนธรรมดาอย่างที่จักรยานตาม
เส้นทางนี้เพื่อไปปรับผลไม่ได้ทุกวัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขาเมื่อก็ย่อม
ไม่ใช่เรื่องปกติแน่

'แล้วให้นำเอกสารนี้กลับมาให้ผมก่อนหกโมงเช้าวันพรุ่งนี้'

คำสั่งของมาสเตอร์เมจดังขึ้นในหัวเจย์ ทำให้เจย์เข้าใจในทันที นี่
สินะ เหตุผลที่มาสเตอร์ให้เวลาส่งจดหมายแก่เขานานขนาดนั้น มันไม่ใช่
ว่าเขาสอบผ่านแล้วจึงได้ทำสัญญา แต่การเดินทางเพื่อไปทำสัญญากับ
เจ้าของร้านน้ำชาวิทาเรียในครั้งนี้ต่างหากคือ บททดสอบที่แท้จริง

เมื่อคิดจนได้ข้อสรุปเป็นอย่างนั้น เจย์ก็เปิดกระเป๋าวัวเพื่อดูของ
จดหมาย เขาจ้องมันนิ่งอยู่หลายนาที แล้วปิดกระเป๋าวัว ก่อนจะยกกระเป๋าวัว
มาสะพายเฉียงไว้ด้านหลังตามเดิม จากนั้นเดินไปยกจักรยานขึ้นตั้ง

"ต้องป้องกันตัวจากเจ้านกพวกนั้นไว้ก่อน" เจย์พิมพ์ พลังนึกถึง
บาร์เรียร์สีแดงที่ปรากฏขึ้นเมื่อวาน และทันทีที่เขาขึ้นคร่อมอานจักรยาน

บาร์เรียร์สีแดงก็เคลือบไปทั่วร่างเขาและจักรยาน ความเจ็บปวดที่เข้าและข้อศอกก็ลดน้อยลงเหมือนไม่เคยเจ็บ

"เอาละ ไปต่อกันเลย" เจย์บอกตัวเองแล้วปั่นจักรยานเดินทางต่อ ไม่นานเส้นทางก็ค่อยๆ ลาดลงเรื่อยๆ และไปสิ้นสุดที่ซุ้มประตูไม้ขนาดใหญ่ที่มีป้ายเขียนติดไว้ว่า 'ไร่เอพริล'

ด้านข้างซุ้มประตูมีที่จอดรถจักรยาน ซึ่งมีจักรยานจอดอยู่ก่อนแล้วหลายคน เจย์จึงนำจักรยานเข้าไปจอด เดินผ่านซุ้มประตูไปยังบ้านไม้ ซึ่งน่าจะเป็นสำนักงาน ประตูหน้าบ้านเปิดกว้างอยู่แล้ว เจย์ก้าวไปหยุดอยู่ตรงนั้น ก่อนจะมองเข้าไปในห้องโถง แต่ก็ไม่เห็นใครอยู่ในนั้น

"สะ...สวัสดีครับ มีใครอยู่ไหมครับ"

เจย์บ...ไม่มีเสียงตอบ

เจย์กวาดตามองไปทั่วๆ ห้องโถงด้านหน้าก็ไม่พบใคร จึงหันหลังกลับ จะเดินไปที่อื่น แต่อยู่ๆ บ้านไม้นั้นก็สั่น เจย์จึงต้องรีบคว้าเสาบ้านไว้เป็นหลักยึด ก่อนจะร้องหน้าเหวอไป เมื่อบ้านทั้งหลังเริ่มหมุนแล้วลอยขึ้น เจย์จึงรีบย่อตัวลงหมอบ พร้อมกับกอดเสาบ้านไว้แน่น

'แผ่นดินไหว? ไม่สิ พายุรึ้นหรือ' เจย์เร่งคิดหาสาเหตุ แล้วรู้สึกที่บ้านจะเริ่มหมุนแรงขึ้น ชายหนุ่มเหลือบมองไปรอบตัว แล้วสายตาก็ก๊ปะทะกับอักษรฐนซึ่งสลักไว้บนเสาต้นที่อยู่ตรงข้ามเขา

'Isa...น้ำแข็ง สิ่งทำลาย สิ่งกีดขวางทางจิตวิทยา หรือว่า นี่คือ...ภาพลวงตา!'

พอคิดได้อย่างนั้น เจย์ก็หลับตาลงตั้งสมาธิ เลิกสนใจกับความปั่นป่วนรอบตัว ไม่นานทุกอย่างก็สงบลง ชายหนุ่มจึงค่อยๆ ลืมตา แล้วต้องสะดุ้งเฮือก เมื่อตรงหน้าเขามีชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลนั่งจ้องหน้าเขาอยู่

"สะ...สวัสดีครับ" เจย์ทักทายเสียงตะกุกตะกัก พร้อมกับปล่อยมือจากเสาบ้าน

ชายหนุ่มที่นั่งยองๆ มองเขา คล้าย้ม พร้อมกับลุกขึ้นยืน

"สวัสดิ์ มาหาใครงั้นหรอ"

เจย์เงยหน้ามองชายหนุ่มที่มีเส้นผมสีขาวยาวบริสุทธิ์ เขารู้สึก
คุ้นตา ก่อนจะหลบตามองมือที่ยื่นมาหา เขาจึงยื่นมือไปจับพลางตอบว่า

"ผมมาหาเจ้าของไร่เอพริลครับ"

"อ้อ เจย์ใช่ไหม" คนแปลกหน้าถาม พลางกระชับมือเขาราวกับ
จับมือตกหายกันอย่างปกติ แต่เจย์กลับรู้สึกแปลกๆ ยิ่งกว่าเดิม รวากับ
มันไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นกับเขา

"ครับ คุณคือ..."

ชายเจ้าของเส้นผมสีขาวยาวยิ่งกว่า ขณะปล่อยมือเจย์และตอบว่า

"ฉันชื่อ วิท เป็น...เจ้าของไร่เอพริล"

4

เจ้าของร้าน

กฎข้อที่หนึ่งของการเป็นพนักงานร้านน้ำชาวิทาเรีย และเป็นกฎข้อแรกที่ผู้อาศัยในโลกเวทมนตร์ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด...คือห้ามบอชื่อค่ายปากของตัวเอง นอกจากโซอี้ซึ่งเป็นคนธรรมดาและมาสเตอร์เมจที่น่าจะเป็นพ่อมดที่เก่งสุดๆ แล้ว เจย์ก็คิดว่าคงไม่มีใครกล้าพูดชื่อตัวเองกับคนอื่นได้หน้าขึ้นตาบานเหมือนคนตรงหน้าแน่ นั่นยังไม่น่าแปลกใจเท่าชื่อ 'วิท' ที่เขาบอก มันเป็นชื่อเดียวกับคนในจดหมายประหลาดซึ่งอยู่ในบันทึกของเจย์

'วิท'

"คุณคือเจ้าของไร่เฟรลิ่งตันหรือครับ" เจย์ถามย่ำเมื่อลุกขึ้นขึ้น
วิทยืนกอดคอกมองเจย์ด้วยแววตาสนุก ก่อนจะตอบว่า "ก็คงงั้นแหละ"

"งั้นคุณก็คือ เจ้าของร้านน้ำชาวิทาเรีย เอ่อ ผมเป็นพนักงานใหม่ นะครับ มาสเตอร์เมจให้นำเอกสาร...เอกสาร!" เจย์พูดพลางเปิดกระเป๋าเพื่อหยิบซองจดหมาย แต่ต้องอุทานอย่างตกใจ เพราะสิ่งที่ควรอยู่ในกระเป๋าหายไปแล้ว

"ไหนละ มีเอกสารมาให้ฉันงั้นหรือ"

น้ำเสียงถามไถ่ที่แผ่วแว่นของอีกฝ่ายยิ่งทำให้เจย์หน้าเหือดลง แล้วเงยหน้าสบดวงตาสีน้ำตาล ก่อนจะพुकเสียงอ่อยอย่างจนปัญญา

"มันหายไป"

"จคหมายนะเหรอ"

เจย์พยักหน้าอย่างหมกมุ่น ก่อนจะคาโตะเป็นประกายขึ้นเล็กน้อย เขามองวิทแล้วถามว่า "คุณรู้ได้ยังไงว่ามันเป็นจคหมาย ผมไม่ได้บอก..."

วิทดึงมือที่กอดคอกอยู่ออกจากกัน แล้วหยายฝ่ามือมาแบออก จคหมายที่ควรจะอยู่ในกระเป๋าของเจย์กลับปรากฏขึ้นบนฝ่ามือเขา ทำให้เจย์มองตะลึงจนปากอ้าตาค้าง

วิทยิ้มกว้างแล้วพูดว่า "พอดีฉันเก็บมันได้ ของนายเหรอ"

'โกหกซัดๆ' เจย์คิด ตอนนี้เจย์แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า อีกฝ่ายเป็นพ่อมดแน่ แต่เขาจะเป็นคนเดียวกับคนที่อยู่ในจคหมายหรือเปล่าไม่รู้ รู้แต่ว่าคนคนนี้คงเก่งมากๆ

"เคียดี้ให้นายเอาจคหมายมาให้ฉัน เพื่อเซ็นสัญญา แต่นายกลับทำสัญญาอันมีค่านั้นหล่นหาย โชคดีที่ฉันเก็บมันได้ อย่างนี้นายก็ต้องขอบคุณฉันนะ"

เจย์ค้อมศีรษะ "ครับ"

"งั้นทำอะไรตอบแทนฉันหน่อยสิ"

"ครับ!" เจย์ถามเสียงสูง สติเขาตื่นตัวอย่างเต็มที่ เพราะไม่ว่าคนคนนี้ต้องการให้เขาทำอะไร เขาก็ยินดีและต้องทำให้ได้ ไม่อย่างนั้น วันนี้ขากลับเขาคงต้องแวะซื้อตัวรถเมล์กลับสการ์เล็คด้วยแน่นอน

"พอดีลูกจ้างของฉันคนหนึ่งลาไปเยี่ยมบ้าน ไหนๆ นายก็มาแล้ว ก็มาช่วยฉันหน่อยแล้วกัน"

"ได้ครับ"

วิทไล่สายตามองเจย์ตั้งแต่หัวจรดเท้า เจย์จึงก้มมองตัวเองตามอคติคิดว่าด้วยสภาพร่างกายเขาซึ่งเหมือนคนนอนมาแรมปีอาจทำให้วิทกังขาในความสามารถเขา เจย์เลยรีบนำเสนอตัวอย่างแข็งขันเพื่อ

ยืนย่นให้นายจ้างแน่ใจ

"ผมทำงานได้ครับ"

วิทียัมพลางกวักมือ "งั้นก็ตามมา"

เจย์มองแผ่นหลังคนประหลาดที่เดินนำออกจากสำนักงานไปอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก้าวตามเขาไป ที่แรกเจย์คิดว่าวิททองอยากให้เขาช่วยทำงานในไร่ เลยเตรียมใจออกแรงเต็มที่ แต่กลับเป็นว่า งานที่เขาต้องทำคือจัดการกับโกดังเก็บเอกสาร

โกดังที่ใช้เก็บเอกสารมีเนื้อที่ประมาณร้อยตารางเมตร ภายในครึ่งหนึ่งเต็มไปด้วยเอกสารที่วางกองเรียงซ้อนกันสูงเกือบถึงเพดาน ส่วนที่เหลืออีกครั้งหนึ่งเป็นที่ว่าง มีโต๊ะทำงานซึ่งวางเปล่าตั้งอยู่ตัวหนึ่ง

"ฉันกำลังหาเอกสารอย่างหนึ่ง แต่หาเท่าไรก็หาไม่เจอ นายช่วยจัดเอกสารให้มันเรียบร้อย แล้วหาเอกสารนั้นให้หน่อยนะ" วิทเอ่ย พลองยกมือคบไหล่เจย์ซึ่งยืนกวาดตามองงานที่ได้รับมอบหมายอย่างอึ้งอึ้งไม่ได้

"เอ่อ แล้วเอกสารที่คุณต้องการนะ มันมีหน้าตาอย่างไรครับ"

วิทเอียงคอทำท่าคิด

"นั่นสิ มันเป็นบัตรเชิญนะ ซองสีแดงอ่อนมีตราประทับเหมือนกับจดหมายฉบับนี้แหละ"

เจย์เหลือบมองจดหมายของเขาที่ต้องนำมาส่งซึ่งอยู่ในมือวิท แล้วสูดหายใจลึก

"ครับ ผมจะพยายาม"

วิทยิ้มกว้าง

"ดีมาก งั้นฉันไปทำงานก่อน เฮ้ยๆ จะแวะมาคุยอีกทีนะ" ชายหนุ่มผมขาวเอ่ย พลองคบหลังจนเจย์ก้าวเข้าไปในโกดัง แล้วก็ปิดประตูโกดังราวกับต้องการจะขังเจย์ไว้โน้นนั่น เจย์หันไปมองประตูที่ปิดลงแวบหนึ่ง แล้วหันกลับมาองงานที่ต้องทำตรงหน้า

"เริ่มจากตรงไหนล่ะ" เจย์พิมพ์พำ พลองเดินเข้าไปใกล้กองเอกสาร

เขาจำเป็นต้องหาจดหมายนั้นให้เจอก่อนพรุ่งนี้เช้า แต่ดูจากปริมาณเอกสาร คงต้องใช้เวลาหลายเดือนกว่าจะจัดเรียงมันเป็นหมวดหมู่ได้เรียบร้อย

"จริงสิ จดหมายสีแดง...ถ้าเรียกจดหมายสีแดง มันจะออกมาหรือเปล่านะ" เจย์คิดและหลับตาลง แล้วเอ่ยขึ้นว่า

"จดหมายสีแดง"

ฟิ้ว! ฟิ้ว! ฟิ้ว!

เสียงของบางอย่างพุ่งมาหาเจย์

เจย์ล้มตาก็เห็นซองจดหมายสีแดงมากมายในแคสซีต่างๆ แต่ทุกซองไม่มีตราประทับของร้านน้ำชาวิทาเรีย

"ไม่ใช่"

หลังจากซองจดหมายสีแดงร่วงลงมากرู่หนึ่ง ก็เกิดเสียงบางอย่างตามมา เสียงเหมือนมีอะไรเคลื่อนตัวเบาๆ หรือกำลังสั่นโนนเงน เจย์ยังไม่ทันหาสาเหตุของเสียงนั้นเจอ กองเอกสารจากทั้งสี่ทิศที่จดหมายสีแดงเหล่านั้นพุ่งออกมา ก็ล้มครืนพร้อมกัน จนเจย์เกือบวิ่งหลบไม่ทัน เมื่อการล่มสั่นสุด เจย์จึงกล้าขยับตัวออกมาดูผลงานวินาศสันตะโรที่เขารังสรรค์ขึ้นเองด้วยสายตาอ่อนแรง

"นี่สินะบทลงโทษของการโกงนะ เอาเถอะๆ จัดก็จัด"

ห่างออกไปบนกิ่งไม้ใกล้กับหน้าต่างโกดัง วิทยืนปิดปากหัวเราะขณะมองเจย์ค่อยๆ คัดแยกเอกสารทีละฉบับด้วยดวงตาเปล่งประกาย เจย์เป็นเด็กฉลาด ไม่ว่าจะตอนมีความทรงจำหรือไม่ วิทคาดหวังให้เจย์รู้ตัวเสียที ว่าเพราะอะไรเขาถึงมอบบททดสอบนี้ให้ เพราะเมื่อเจย์รู้อะไรๆ ก็จะช่วยขึ้น

"แต่ก็นะ แม้แค่เพียงตัวเองก็ยังคงใช้เวลามากอยู่" วิทพึมพำ ก่อนจะจางหายไป

"ฮัคชีว! แค็ก! แค็ก!"

"ไม่สบายหรือมาสเตอร์" โจแอนน์ทัก ขณะมารับถาดน้ำชาไปเสิร์ฟให้ลูกค้า

เคียตส์ส่ายหน้า "เปล่า อ้าว เกลคาวินนี่มาเร็วเชียว"

โจแอนน์หันไปยิ้มศีรษะให้มาสเตอร์เกลคาวินผู้จะมารับหน้าที่ในกะต่อจากมาสเตอร์เมจ แล้วเดินห่างออกไป

เกลคาเดินมาทักตัวลงนั่งตรงหน้าเพื่อน

"เจย์ถึงไรเอพริลแล้วสิ?" เคียตส์ถาม พลังหันไปซงซาเฉพาะของเพื่อน

"ใช่" เกลคาจับคำสั้นๆ คนถามเลยถามต่อว่า

"เป็นห้วงหรือไง"

กลิ่นหอมของชาทำให้เกลคายกมูมปากขึ้น ขณะมองใบชาลอยออกจากกระปุกไปยังกาน้ำชาซึ่งกำลังกลั้วตัวเองด้วยน้ำร้อน พลังตอบว่า

"ถ้าเป็นการทดสอบแบบเดิมๆ ฉันไม่ห้วงหรือก แต่นายก็รู้ว่าเจย์ไม่เหมือนพวกเรา"

เคียตส์ยกมูมปากขึ้น "วิทรู้เสมอว่าจะทดสอบพนักงานอย่างไร เขาคงปรานีเจย์อยู่บ้างละ ก็แนะนำมาเองนี่"

"หรือไม่ก็เข้มงวดมากกว่าเดิม"

เคียตส์เหลือบมองเพื่อน ขณะเกลคาเคาะนิ้วเบาๆ กับเคาน์เตอร์กาน้ำร้อนก็ลอยมาเทน้ำร้อนใส่กาน้ำชา เคียตส์พึมพำขอบคุณ พลังพูดต่อว่า

"แต่นายก็สอนเจย์ไปหลายอย่างแล้วนี่ เขาคงผ่านไปได้แหละ"

"นั่นสิ ฮัลฟี่บอกว่า เมื่อวานกาโก้มาหาเรื่องเจย์"

"ใช่"

"ฉันเลยไปขอให้ฮัลฟี่เปิดกล้องวงจรปิดตรงที่เกิดเหตุให้ดู รู้ไหมเจย์ใช้วิธีไหนถึงรอดจากการลอบทำร้ายมาได้"

เคียตส์ยกกาน้ำชานั้นมาเทน้ำชาใส่ถ้วยน้ำชาสีเหลืองอ่อน แล้ว

เลื่อนถ้วยน้ำชาให้เพื่อน

"เขาน่าจะเคลื่อนย้ายตัวเองแบบธรรมดาเนาะ เราเห็นเขาทำอยู่บ่อยๆ เวลาเป็นเรื่องเร่งรีบ"

"เขาใช้กิโมริสโตน"

เคียคีสบตาเกลคานิ่ง เกลคาก็อธิบายต่อ

"แต่เป็นกิโมริสโตนมายา รูนเป็นอักษรที่ต้องสลักลงบนวัตถุอะไรสักอย่างจึงจะสำแดงฤทธิ์ได้ จะมีก็แต่ผู้ใช้ศาสตร์กลคราบเขียวชาวจนฝังลึกอยู่ในจิตใต้สำนึกเท่านั้น จึงจะใช้กิโมริสโตนมายาได้ ฉะนั้น...ก็เพิ่งเคยเห็นคนอื่นที่ไม่ใช่เราทำได้เป็นครั้งแรกนี่แหละ"

"แต่เห็นพวกนั้นมันมีตัวตนนะ" เคียคี้แย้ง

"สสารไม่มีวันหายไปจากโลก มันแค่เปลี่ยนที่อยู่ แม้จะเรียกว่า 'มายา' แต่มันก็เป็นของจริงมาก่อน"

"ซึ่งมันไม่ได้อยู่ที่เจย์ แล้วใครเก็บรักษาไว้"

"นั่นแหละประเด็น" เกลคาคอบ พลองยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบช้าๆ เคียคิ้อจนเพื่อนคิมน้ำชาจนพอใจแล้วจึงถามต่อ

"กาโก้รู้เรื่องนั้นหรือเปล่า"

เกลคาส่ายหน้า "ไม่หรอก มันยังไม่ชัดเจน หากมองแบบผ่านๆ ไม่มีใครนึกถึงว่าเจย์จะใช้สิ่งนั้นได้หรอก ผลก็คือ กาโก้คิดว่า เจย์เป็นพวกมือใหม่ที่ใช้พลังกับเรื่องไม่จำเป็น ก็อย่างนายว่า ในเวลาแบบนั้นแค่เคลื่อนย้ายตัวเองก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้พลังของรูนหรอก"

"ก็คิ"

เกลคามองหน้าเพื่อนนิ่ง

เคียคิย์ม "นายก็รู้ว่าเดือนหน้าจะมีงานอะไร บัทรเชิญนั่นส่งมาแล้ว"

"ฉันรู้ ฮัลฟี่เองก็เตรียมพร้อมแล้วเหมือนกัน"

"คืนเดืนคินะ"

เกลคาที่ยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบจิ้งชะงัก แล้วมองเพื่อน

เคียตั้มกว้างและพูดแกมกระเซ้า "นานแล้วที่เราไม่ชนะในโลค-ก็อคเฟสตีวัลไม่ใช่หรอ"

"นั่นเพราะเราไม่ได้ส่งใครลงแข่งค่าไหนก หัก มันเป็นงานของเด็กใหม่"

เคียตั้มพยักหน้า "ก็จริง งั้นปีนี้คงสนุกนะ"

"หึๆ" เกลด้าหัวเราะในลำคอแล้วพึมพำว่า "งานคงได้ลูกเป็นไฟสมชื่อเนาะ"

เจย์พบว่าการคัดแยกเอกสารเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ใน

คืนเดียว แม้เขาจะมีความทรงจำที่ดีเยี่ยมแค่ไหนก็ตาม เขาก็เริ่มมึนงงกับหมวดหมู่มหาศาลของมัน เบื้องต้นเขาแยกเอกสารเกี่ยวกับการเงิน งานบุคคล และเกี่ยวกับวัตถุคิปปต่างๆ ออกมาก่อน ดูเหมือนเจ้านายตัวจริงของเขจะมีทรัพย์สินและดำเนินธุรกิจอื่นอีกมาก เขาจึงมีเอกสารที่เกี่ยวกับธุรกิจอื่นๆ อีกหลายสิบหมวดที่ต้องคัดแยกและจัดหมวดหมู่ย่อยลงไปอีก

สามชั่วโมงแรกของเขาหมดไปกับการอ่านและคัดแยกเอกสารพวกนั้น หลังจากนั้นเขาก็ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้น เจย์ยืนอยู่ตรงกลางกองเอกสารเหล่านั้น เขาเพียงอ่าน แล้วสั่งให้มันไปอยู่ในที่ของมัน ผ่านไปห้าชั่วโมง การจำแนกเอกสารก็เร็วขึ้น เขาเริ่มออกคำสั่งและใช้พลังเคลื่อนไหววัตถุทั้งหมดได้จำเพาะเจาะจงขึ้น

'ต้องขอบคุณที่เอกสารเป็นกระดาษซึ่งไม่มีชีวิต หากเป็นสิ่งมีชีวิต เราคงแย่' เจย์คิด ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดแรงในชั่วโมงที่หก

"โอ นายทำไปได้เยอะเลยนะเนี่ย" เสียงวิทดังขึ้น พร้อมกับบานประตูโกดังที่เปิดออก

เจย์ใช้แรงที่เหลืออยู่ลุกขึ้นยืนต้อนรับเจ้านาย แล้วถามว่า

"ที่นี่มีโรงอาหารไหมครับ ผมว่าผมต้องกินข้าวแล้วละ"

วิทมองหน้าเจย์แล้วยิ้มำ จนเจย์อยากถามขึ้นมาจริงๆ ว่าหน้าเขา

มืออะไรคิอยู่จนน่าขำมากอย่างนั้นหรือ วิทถึงได้หัวเราะบ่อยๆ แต่ตอนนี้เขาหิวมากเกินกว่าจะสงสัยในเรื่องนั้น

"ฉันเอาอาหารมาให้"

เจย์รับตะกร้าที่ใส่กล่องอาหารและกระตักน้ำมา "ขอบคุณครับ"

"ไม่ต้องขอโทษ ฉันคิดเงิน"

เจย์เงยหน้ามองคนพูด แล้วพอเห็นอีกฝ่ายปล่อยเสียงหัวเราะดังๆ ก็ทำให้เจย์นึกถึงมาสเตอร์เกลคาตันที เพราะมาสเตอร์ก็ชอบปล่อยมุขแบบนี้เหมือนกัน มันก็ตลกกละนะ...หลังจากที่เขาเฉลยมุกแล้ว

"มีวีแว่วว่าจะเจอบัตรเชิญนั้นหรือยัง"

เจย์วางตะกร้าลงบนโต๊ะทำงานที่มีอยู่เพียงตัวเดียวในห้อง แล้วทรุดตัวลงนั่งเปิดของกิน พลังตอบว่า "ยังครับ จดหมายสีแดงมีอยู่หลายฉบับ แต่ไม่มีฉบับไหนมีตราประทับของร้านวิทาเรียเลย"

"หรือ แล้วนายมีแผนจะหามันยังไงให้เจอ"

เจย์หยิบแซนด์วิชมากัดและเคี้ยวอย่างเชื่องช้าตามนิสัย ก่อนจะกลืน แล้วตอบว่า "ผมต้องการลักษณะพิเศษของจดหมายฉบับนั้นเพิ่มเติมหน่อยครับ"

"อย่างเช่น"

เจย์เดินจากโต๊ะทำงานไปคว้าแฟ้มเอกสารแล้วชูขึ้น

"ผมสังเกตเห็นว่า เอกสารแต่ละฉบับมีไอพลังไม่เหมือนกัน และเอกสารชนิดเดียวกันก็มีไอพลังเคลือบไว้เหมือนกัน พอมาลองคิดดู คุณ..."

"ฉันทำไม"

"คุณน่าจะเป็นพอมคที่ใช้ศาสตร์กัลดราบก แล้วการที่คุณเอา... เอ่อ ผมหมายถึงเก็บจดหมายผมได้ ก็น่าจะเป็นการใช้ศาสตร์กัลดราบกแบบหนึ่ง แล้วในโกดังใหญ่นี้ แต่โต๊ะทำงานกลับสะอาด นั่นแสดงว่าคุณน่าจะมีวิธีเรียกเอกสารที่ต้องการมาได้ โดยไม่ต้องจัดมันให้เป็นหมวดหมู่ใดๆ สรุปสั้นๆ ก็คือ นี่คือการทดสอบพลังผมใช่ไหมครับ"

วิทปรบมือเบาๆ "รู้ตัวตั้งแต่เมื่อไร"

เจียรวางแฟ้มลงอย่างโล่งใจที่คิดถูก "ก็...สักสามสิบนาทีแรก"

คนฟังถึงกับหัวเราะร่วน "แต่ก็ยังจัดต่อเนื่องนะ"

เจีย้อ้าปากกั๊กแซนคิ้วอีกคำ พลังพยักหน้าไปด้วย

"ทำไม"

"ดูเหมือนคุณต้องการให้ผมทำอย่างนั้น" เจียตอบตามความจริง

ในมุมมองของเขา วิทคือเจ้านายตัวจริงที่จ่ายเงินเดือนให้เขา และผู้ว่าจ้างก็มีสิทธิ์ทดสอบสมรรถภาพในการทำงานของลูกจ้าง ดังนั้นเจียจึงอยากทำให้วิทเห็นว่า เขามีความสามารถพอที่จะได้รับการจ้างงาน

'แต่อีกส่วนก็คือ มันสนุกดี ได้ฝึกใช้พลังด้วย' เจียบอกตัวเอง ขณะรอวิทพูด

"รับไปสิ" วิทเอ่ยพลังเหวี่ยงของบางอย่างมาให้เจีย สิ่งนั้นคือซองจดหมายที่เคยตีต้องการให้เขานำมาให้วิทนั่นเอง ซึ่งตราประทับปิดผนึกซองจดหมายถูกเปิดออกแล้ว เจียเงยหน้ามองวิท แล้วก็เปิดซองจดหมาย เขาดึงเอกสารออกมา พลังไล่สายตาอ่านอย่างรวดเร็ว

"นี่เป็นสัญญาจ้างงานพร้อมกับสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของลูกจ้างปกติพนักงานทดลองงานที่ผ่านการประเมินผลงานแล้วจะได้ย้ายเข้าหอพักเหมือนพนักงานคนอื่น..."

เจียเงยหน้าขึ้น เขาเพิ่งเข้าใจว่าทำไมเขาถึงได้พักอยู่ที่ชั้นสามของร้านเพียงคนเดียว ที่แท้ก็เป็นแค่ที่พักชั่วคราวสำหรับพนักงานทดลองงานนี่เอง

"...แต่นายต้องทำงานหลายกะ ถ้าต้องเดินทางไปมาอยู่ตลอดก็คงลำบากแย่ เราเลยอนุญาตให้พักที่เดิม"

"ขอบคุณครับ" เจียเอ่ย

"ยัง สัญญานี้จะไม่เป็นผล ถ้านายหาบัตรเชิณฉบับนั้นไม่เจอ เข้าใจไหม"

"ครับ" เจียตอบ พร้อมกับหลับตาลง มือที่ถือสัญญาจ้างงานรับสัมผัสได้ว่า มันมีไอพลังที่พิเศษกว่าไอพลังที่เขาได้สัมผัสจากเอกสาร

ตลอดทั้งวัน เขาจึงเปิดประสาทมัมผัสทั้งหมด และส่งพลังออกไปยัง
เอกสารทุกแผ่นทั่วทั้งบริเวณ จนพบไอพลังที่เหมือนไอพลังที่เคลือบอยู่
บนซองจดหมายในมือเขา ซึ่งมันหลบซ่อนอยู่ในกองเอกสารที่เขาขังไว้ไป
ไม่ถึง

"ออกมา" เจย์ออกคำสั่งด้วยเสียงหนักแน่น

ฟิว!

ชั่วพริบตา ซองจดหมายสีแสดอ่อนก็ลอยออกมาอยู่ตรงหน้าเขา

วิทมองซองบัตรเชิญนั้นด้วยดวงตาเปล่งประกายเช่นกัน แทนที่
เจย์จะรอให้วิทรับซองจดหมายที่เขาต้องการไป เจย์กลับยื่นมือไปแตะมัน
เมื่อรู้สึกได้ว่าบางอย่างในซองนั้นกำลังเรียกร้อง

ฟึบ!

เปลวไฟลุกตรงคราประทับของวิทาเรีย ก่อนจะเผาซองจดหมาย
สีแสดอ่อน จนกลายเป็นเปลวไฟสีแสดสด

เจย์เบิกตากว้าง แล้วหันไปมองวิทอย่างรู้สึกผิด จากนั้นหน้าหงอย
ลงด้วยความเสียใจ เพราะคิดว่าเขาอาจต้องโดนไล่ออกจากงานเพียง
เพราะทำตามใจตัวเอง

แต่วิทกลับพูดว่า "ยื่นมือซ้ายเข้าไปในเปลวไฟนั้นสิ"

เจย์ไม่เข้าใจในสิ่งที่วิทสั่งให้ทำ แต่ก็ยอมทำตาม แม้จะกลัวโดน
ไฟลวกมืออยู่บ้าง

ฟุบ!

ทันทีที่เจย์ทะลวงมือเข้าไปในใจกลางเปลวไฟ มันก็ดับลง ความ
ร้อนที่ควรจะลวกมือก็ไม่เกิดขึ้น เมื่อควันไฟสลายหมด รอบข้อมือซ้าย
ของเจย์ก็ปรากฏรอยสลักรูปเปลวเพลิงสีแสด

"มันคือ...อะไรครับ"

"โล่จริง สัญลักษณ์ของผู้เข้าร่วมโล่ก็อดเฟสคิวัลซึ่งจะจัดขึ้นใน
วันที่สิบเอ็ดมิถุนา"

"โล่ก็อดเฟสคิวัลคืออะไรครับ"

วิทยังคงยิ้มแล้วชักไหล่ "เอาคำถามนี้ไปถามเกลเถอะ เขาเป็นอาจารย์ของนายนี้ เอะละ ตอนนี้นี้ก็เย็นมากแล้ว ชี้จักรยานกลับก็ถึงลำบาก เคี้ยวฉันทาที่ปักให้"

เขย้ก้มมองแซนคฺวีชในมือ แล้วหันไปมองงานที่ยังทำค้างอยู่ พลางพูดว่า "ให้ผมทำงานที่นี้ต่อไปได้ไหมครับ"

วิทหันมามองโดยไม่ถามสักคำว่าทำไมเจ้ถึงขอทำงานต่อ ชายหนุ่มที่แปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เจ้เคยเจอมาได้แต่ยิ้ม แล้วถามว่า

"ยังไม่เหนื่อยเหรอ"

"พักสักหน่อยก็หายเหนื่อยแล้ว แต่อยากทำให้เสร็จครับ"

วิทพยักหน้า แล้วหมุนตัวกลับ พลางพูดพร้อมโบกมือล่าว่า "นาย ก็เป็นเสียอย่างนี้ตลอดเลยนะ"

เจย์มองตามเส้นผมสีขาวที่มัดเป็นหางม้า มันกวัดแกว่งไปมาตามเขาเดิน จนกระทั่งบานประตูโค้งดังปิดลง เจย์จึงยกแขนคว่ำขวามือใส่ปาก จนหมด เคี้ยวๆ แล้วกลืน ก่อนจะรำพึงรำพันว่า

"คำพูดแบบนั้น มันควรใช้กับคนที่รู้จักกันมานานหรือเปล่านะ...
เฮ้อ! ช่างเถอะ เรามีงานต้องทำ"

แล้วค่าคืนแรกของเจย์ที่มีงานซึ่งไม่ใช่การอ่านหนังสือหรือเล่น
อินเทอร์เน็ตใช้เวลาจนถึงเช้าก็เริ่มต้นขึ้น